

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IV. évfolyam, 10. szám, 2010. október

'56-os fantasy

Szépirodalom

Fantasy

Sci-Fi

Horror

Film/Zenerovat

Kreatív Írásműhely

Honlapajánló

Ehavi számunk alkotói:

Barnás Márton, Craz, Floró, Bódai-Soós Judit,
Smith, Homoergaster, Kapitány, Lidércfény HQ,
Gyenge István, Jimmy Cartwright

Fazekas Árpád: Fella Krueger

© Fazekas Árpád

Tartalom

'56-OS FANTASY

- Démon a fagyban /Homoergaster/3.
Kurgan történetek: 56 /Homoergaster/15.

FANTASY

- Mágia Magasztos Művészete - 2. rész /Ha'lathin/ ..8.

SCIENCE FICTION

- Összeesküvés - elmélet /Smith/12.

HORROR

- Félelem /Maggoth/13.
Fotel - félperces borzongások /Bódai-Soós Judit/ ..13.

SZÉPIRODALOM

- Art-horror /Barnás Márton/14.
Valakit örülten /Craz/14.
Szonett a lánynak /Floró/14.
Talán /Bódai-Soós Judit/14.

BESZÁMOLÓK

- "Vettem, vettem" /Lidércfény HQ/16.
Retró számítógépkidállítás /Kapitány/16.

FILM/ZENEROVAT

- Resident Evil: Afterlife /Jimmy Cartwright/17.

KREATÍV ÍRÁSMŰHELY

- Gyenge István „Nicola” rovata18.

HONLAPAJÁNLO

- Hamarosan a Tehenészet honlapon...
/Lidércfény HQ/20.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 10. szám, 2010. október**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító:

Fazekas Árpád: Fella Krueger
<http://cyrgaan.deviantart.com>

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Köszöntő

Ismét itt az október, s hagyományunkat folytatva most is jelentkezőnk '56-os fantasy történettel, még hozzá kettővel is. Az egyikben egy vámpír kap főszerepet, míg a másikban Kurgan.

Folytatódik a Mágia Magasztos Művészete, amelyben újabb érdekességeket tudhatunk meg egy elfeledett világból.

A már-már szokásossá váló összeesküvések ismét szerepet kapnak egy novella erejéig, valamint elkalandozunk a félelem, a rettegés birodalmába is két szösszenettel.

Az elmúlt hónapban két rendezvényen is jártunk, amelyekről egy-egy rövidebb beszámolót rittyentettünk.

Újra jelentkezik zene- és filmrovatunk is, amelyek most ugyanahhoz a témához kapcsolódnak: a Resident Evil: Afterlife-ot vettük górcső alá.

Mindemellett további érdekességekkel is szolgálunk!

Kellemes kikapcsolódást kíván a Lidércfény HQ.

Hírek röviden

KIMTE - Fantasy díj - Kérdőív

A Karcolat Irodalmi és Művészeti Tehetségkutató Egyesület (KIMTE) a közreműködésed kéri egy rövid közvéleménykutatásban.

A KIMTE arra vállalkozik, hogy a fantasy műfajban érdekelt szerepjátékosok, rajongók, olvasók, írók, kiadók véleményét kikérve felmérje, van-e létjogosultsága hazánkban egy olyan irodalmi díj évenkénti rendszeres odaítélésének, amelyet a magyar fantasy irodalom területén alkotó szerzők kapnának kimagasló értékű, színvonalas műveiknek elismeréseként.

Te hogyan vélekedsz a fantasy irodalmi díj megalapításáról? Kérlek, töltsd ki kérdőívünket!

<http://www.kerdoivem.hu/kerdoiv/366248170>

Holdudvar Írótanfolyam

Peter Sanawad (Bihari Péter) ingyenes írótanfolyamot indított. A tanév **2010. december 1-től 2011. november 31-ig** tart. Az internetes tanfolyam anyaga összesen 45 leckét, és három oktatói instrukciót tartalmaz.

Bővebb információk: <http://www.irastechnika.fw.hu/>

Shadowrun verseny

- **avagy immáron harmadjára Az árnyak sodrásában**

Nagy örömmel értesítünk titeket egy közelgő debreceni szerepjátékos versenyről, mely ezúttal Shadowrun rendszerben kerül megrendezésre.

Idéje: 2010. november 20., 10:45-től

Helye: Debrecen, Valhalla Söröző; Sarló u. 2.

A versenyre 3-5 fős csapatok jelentkezését várjuk.

Karakteralkotás és hangulatkeltő novellák, hangulatkeltő hírek a Mentálcsvár Klub honlapján található.

Befizetendő összeg fejenként: 1000 HUF

A Kalandmesterek ingyen, a tiszteletbeli és a rendezett klubtagok 50%-os kedvezménnyel vehetnek részt a versenyen.

Jelentkezési határidő: 2010. november 13. (szombat) - ez a karakterek előtörténetének bónuszokért való leadási határideje is egyben.

Elérhetőségek, jelentkezés:

Lord Rufus (Fekete Márton) (30) 210-41-25

Taxen (Fekete Dániel) (30) 560-41-41

Web: <http://mentalcsavar.hu/>

E-mail: mentalcsavar@gmail.com

Az esemény részleteit megtalálhatjátok facebookon itt:

<http://www.facebook.com/home.php?#!/event.php?eid=144053475617209>

Ami ezután történt, annyira gyors volt, hogy képtelen volt reagálni vagy felfogni. Az egyik pillanatban még a tarkóját nyomta a fém, a következőben a nyomás megszűnt. Vércsík spiccelt el az arca előtt, gurgulázó hörgéssel hangosítva.

„Az elvtársak utoljára öröslenek, ez meg itt a fehérterror!” – a gondolat egy asztal mellé hulló pingponglabdaként pattogott benne. Ott térdelt bambán, semmit se értve. Amikor elzibbadt a térd, és reszketni kezdett a hidegtől, nagy nehezen feltápáskodott. Szabad volt. Egyedüli élőként ácsorgott a romok között. A karhatalmisták szét-tépett torokkal heverték körülötte, a démon éppen az utolsóból szívta ki a gőzölgő vért. Még rángatózott. A hozzá legközelebb eső a kitépett jobb karja nélkül, szét-szabdalt arccal hevert egy téglarakás tetején. Annyira réGINEK látszott! Teljes képtelenségnek tűnt, hogy valaha is élt. A karja arrébb hevert, még mindig szorongatva a géppisztolyt. A másik föltépett gerinccel hevert a fal tövében, valósággal csomóra kötve. A gerince szürreális oszlopként állt ki abból a szörnyűséges gömbből, amivé az embert gyúrták. Azt, amelyiket most szívta szárazra, valósággal belepréselte a fagyos sárba. Biztosan menekülni akart, és a démon hátulról ugrott rá. A lény szeme sötétebb kék lett, a hajába világos-barnás csíkok vegyültek, úgy festett, mint aki ijedtében hirtelen megöszült. Ettől a hasonlattól nevezhetnékje támadt, de nem mert. Ámulatlan nézte a rózsássá vált mellbimbókat. Most már nem szobornak, hanem megfakult vízfestménynek látszott. Felemelte a kezét. Az ujjai végén a körmök halovány rózsaszínűre színeződtek. A szája szögletében enyhe, horzsolásszerű pír jelent meg. Majdnem élőnek látszott már. Ez a majdnem sokkal zavaróbb volt, mint amikor össze lehetett téveszteni egy szoborral. Mintha Isten elkezdte volna teremteni ezt a valamit, de nem fejezte volna be.

„Pirkadat a fehérterrorban... itt a hajnal.” – a teljesen abszurd gondolat átszakította a rémület gátját, és elkínzott, groteszk röhögés vett rajta erőt. „Az elvtársak utoljára öröslenek, és ez itt a fehérterror!” – a megismétlődő gondolat ellenállhatatlan erővel rázta, göcsörtös, hörgő röhögésben. Rögtön el is szállt a jókedve, amikor a démon, mint egy stop-motion trükkben, előtte termelt a semmiből. Előtte állt, a szájszélét nyalogatva. Látva jókedvét, ő is elmosolyodott, szélesen, nem emberien. Ez a grimasz felvillantotta az összes, borzalmas fogát. Benne szorult a röhögés, és iszonyodva bámulta a hegyes-fehér, vértől maszatos fogakat. A démon mosolya is a semmibe tűnt. Ha nem látta volna, el sem hiszi, hogy egyáltalán képes rá.

– Mókás volt! – közölte vele, meleg, telt hangon. Már nem volt vékony és kislányos ez a hang.

„Serdül!” – futott át az agyán. „Te barom!” – torkolta le magát, rögtön.

– Mi volt a mókás? – hallotta a saját hangját, közben úgy érezte magát, mint aki időjárás-jelentést olvas fel. A lény nem válaszolt, helyette a lemészárolt tüdőzöit kezdte nézni. Ő is önkéntelenül arra nézett. Bár ne tette volna! Ismét émelyegni kezdett. Nem volt semmi sem a gyomrában, így nem tudott hányni. Csak csendben sírdogálva öklendezett a soktól. A démon mellette állt, és várt. Idő az lett hirtelen, túlon túl sok is. Övök volt az egész förtelmes, fagyott éjszaka. „Csak ő, meg én!” – gondolta kétségbeesetten. Még soha nem félt semmitől annyira. A kék szemekben nem látott semmi gonoszszágot, csak érdeklődést. Ószinte és kíváncsi volt e pillantás, akár egy kislányé.

Talán ez készítette rá, hogy kiböjkje:

– Köszönöm!

A démon figyelmesen méregette, ő pedig szidta magát. „Te idióta! Mit köszönsz! Hogy meghagytott utoljára?” A démon elmosolyodott. Majdnem emberi mimikáját azonban lerontották a kivillanó tűhegyes fogak.

– Meg kellene fontolnod, mit mondasz! Meg akarsz köszönni, amiért nem öltelek meg? Ha hálával tartozol nekem, akkor leköteleztem vagy! Biztos, hogy akarsz ezt?

Nem válaszolt, csak némán kínlódott. A lény élvezte a helyzetet, megértő türelemmel figyelte. Tudta, hogy ez a megértés színjáték, képmutatás. „Végem van, akármit teszek!” – ez a gondolat hirtelen belenyugvást hozott. Egy pillanatra a dicső napokon járt az esze, emlékükből vigaszt merített. Bólintott:

– Igen! – A lényen nem látszott meglepetés, a mosolya a földre tocsant, és kegyetlen, sugárzóan gonosz pillantásával „ledöfte”. Az elveszettség érzete fokozódott.

– Rendben van, nem öllek meg! – suttozta kéjesen. – Tetszem neked? – kérdezte bűgő hangon. A kérdés éppen olyan irracionális volt, mint ő maga. Lassan, kínban bólintott. A lény teljesen a hatalmába kerítette, képtelen volt önuralomra. A démon azt tette a lelkével, mint amikor az ávón valakinek a törött kezét csavargatják, érzéketlenül a sebesült fájdalomüvöltésére. Hirtelen hagyta abba, úgy érezte magát, mikor hosszas fuldoklás után levegőhöz jut. Egészen közel lépett hozzá, és elmosolyodott, furcsán kisleányos volt ez a mosoly.

– Most jöttem fel az alsó világból, te pedig máris adtál nekem három vérságot... én is köszönöm! – ezzel viccesen meghajolt előtte, olyasformán, ahogy egyszer egy régi filmben látta. Egykor az úri kisasszonyok pukedliztek így. A hangja még mélyebb lett, étellel telibb, mint az a vékony csiripelés az elején.

– Engem követtek. – mondta tompán. Hirtelen eszébe jutott egy régi mondás, talán a szemináriumon hallotta példázatul. Nagyon régi mondás volt, de igaz. „Az ellenségem ellensége a barátom!” A démon meglepett arcot vágott, aztán villogó fogakkal elmosolyodott. Olyanok voltak a fogai, mintha kiradírozták volna a helyükön a világot.

– Ismerem ezt a mondást. – egy pillanatra elhallgatott, úgy látszott magába néz. Milyen retentő mélységekre tekinthetett, nem is merte elképzelni. – Inimicus inimici mei amicus meus est! – a hangja tisztán zengő, étellel telien csengett, lágy, éneklő akcentussal. Eltátotta a száját. – Rómában hallottam először – tette még hozzá. A közlés súlyát először fel sem fogta, aztán mégis. Úgy állt ott, szemben a szörnyel, mint akit fejbe vágtak egy puska-tussal. A talpa alatt olvadni kezdett a fagyos föld. Talán mindjárt elnyel, akár a sír mélye – gondolta összeroppanva. – Milyen évet ír a naptáratok most, Krisztus után hányadikat? – a kérdés váratlanul érte, de automatikusan válaszolt:

– Az 1956-kat. A lény megrázta a fejét.

– Még maradni akartam odalenn, de ti halandók túl zajosak vagytok... – rövid szünet után hozzátette még: – Az a sok vér, ami kifolyt mostanában. Nem hagyott nyugodni.

Ezen önkéntelenül is eltöprengett. Mostanában tényleg sok vér folyt, sokat zajongtunk... megrohanta a felismerés, hogy a démonnak a mostani zajongás és vérzés talán egybefüggő massa lehetett az előző, még nagyobb! Az csak 11 éve volt! Ilyet már ő is átélte. Álmában hallott valamit, alighanem egy távoli vonatot. Erre még csak félig ébredt fel, visszaszunnyadt. Ekkor egy teher-

autó robogott el odakinn. Erre viszont végképp kiröppent a szeméből az álom. A kíváncsiság egy pillanatra legyőzte a félelmet.

- Mikor mentél le a föld alá?

- 1908-ban. - jött a válasz. - Akkor történt valami... a világgal... elálmosodtam, megcsappant az erőm. Aludni akartam...

Félve szólalt meg:

- Mióta vagy...? - nem merte kimondani, nem volt képes rá. Megijedt. A démon első reakciója igazolni látszott a megrettenését.

- Szörnyeteg...? Mi közöd hozzá, halandó! - förmedt rá, egy hessegető mozdulat kíséretében. Hátrább lépett, attól félve, hogy a lény egyszerűen letépi a fejét. Ám az hirten lecsillapodott, és figyelni kezdte.

- Miért érdekel ez téged? - kérdése töprengő volt, és most szomorúnak látszott, akár egy eltévedt kisleány. Zavarban volt, hogy mit is mondjon erre, maga sem tudta a választ.

- ...Csak mert olyan... törekenynek... és fiatalnak látszol... - talán tényleg ez volt az oka. A démon tekintete a semmibe révedt, tompán, és üresen reccsent a hangja.

- Pompeji-ről álmodtam... az életemre... emberekre az utcán... a piacra, ahová gyakran mentem... a nap fényére a házak tetején... a hajnali harmatra, az életre... Pompejiben sosem volt hideg... Hogy féltem, mikor kitört a Vesuvius! Azt hittem... az istenek haragszanak ránk... Pompeji... Nem örültem neki, amikor megtalálták... Egy éjszakán megnéztem. A halott, hideg kövek között átláttam az elmúlt életembe... Pompejinek örökre eltemetve kellett volna maradnia! De ti halandók kiássátok, és buzgón kutatjátok titkait...

Pompeji. A név agyonnyomta, és ő behullott egy időtlen, csillagatlan szakadékba. Az ókori város neve harapásként hatott rá, kiszívta belőle az életet, hideggé és halottá tette, olyaná, mint azok a gipszöntvények. Megszédült. Próbálta összeszedni magát. Időrepre volt szüksége, hogy megeméssze. Újra kérdezett hát:

- Te... egy kereskedő vagy nemes leánya voltál? - nem hitte el, hogy a saját hangját hallja. Akár egy reszketeg

öregemberé, olyan volt. A démon elmosolyodott, csak nem akart emberire sikerülni. Megcsóválta a fejét.

- Nem, rabszolga voltam... Egy annalista... hm... a te nyelvreden évkönyvíróknak neveznék... az ő tulajdona voltam, mint ahogy anyám is és apám is... Különös, hogy erről mesélek neked, mi az oka, nem tudom...

Nem volt kegyelem, legszívesebben ledőltna a fagyos sárba, hogy meghaljon.

- Rómába vittek, és nemsokára eladtak... Hogy kérdésedre is válaszoljak: ott, az örök városban lettem azzá, ami vagyok. Aki megvett, egy szolga volt. Egy olyan szolgája, mint amilyen most én is vagyok... Egy olyan szolga, mint amilyen te leszel...!

A hang kéjes volt, számító, belső reszketés kezdte rázni tőle. Ezt nem a hideg okozta, a lelke cidrizett a rá váró kárhözattól. A kérdést ez a félelem szülte, a növekvő sötét elől menekülő kétségbeesett egérútja.

- Mi... miért mentél a föld alá? - A lény meglepetten megemelte a szemöldökét, aztán újra az a serdületlen mosoly.

- Mi éppen olyan társas lények vagyunk, mint ti, halandók. Magamra maradtam, elfogyott az erőm, valami elszívta. Nem tudtam éjszaka kimenni, mert az éj átmenetileg nappallá vált...

Meglepő módon itt bizonytalanná vált a hangja.

- Hiába nézel rám ily értetlenül, ez történt. Többet én se tudok erről. Nem tudtam mozdulni. Valami különös történt, ami nagy hatással volt a világra... nem tudom mi volt az! A föld megrendült, és összezavarodott egy időre... az én erőm pedig elszállt... huss, elszívta valami. Nem volt társam. Sokáig együtt voltam egy Faraday nevű hasonszőrűvel, de ő elpusztult. Aki a helyébe lépett... elfogadtam... egy időre...

A démon szünetet tartott.

- Faraday! - mondta ki a nevet újra. - Szerettem őt! A búr háborúban pusztult el. Aki a helyébe lépett, cinikusan beszélt róla. Azt mondta, a bennszülöttek egy törzsi rituáléval végeztek vele. Tudták, hogy démon. Nem nagyon hittem el, de erősebb volt nálam... így behódoltam neki... Egy darabig.

Újfajta szorongás vett rajta erőt. Egyszerre gyötörte a morbid kíváncsiság, hogy mi lett vele, és a félelem: nehogy ő is úgy járjon!

- Mi lett vele? - kérdezte suttogva, közben izzadt és reszketett. A démon felnevetett. Éles, karistoló vijjogás volt ez, vad ragadózó madár diadala, a megölt vetélytárs teteme felett.

- Ugyanaz, mint Faraday-el! Karót döftek a szívébe, és lefejezték!

Elzsibbadt ettől.

- Megölted? Te ölted meg? - kérdezte, de ez alig hallható motyogás volt csupán. A lény somolygása már szinte emberire sikerült.

- Faraday-t sem a búrok!

A bizalmas hangnem meglepte, és kissé kijózanította a sötét örületből, amibe a szörnyeteg lökte. A démon kacagni kezdett, de hirtelen abbahagyta, és figyelmesen nézte, ettől a pillantástól lecsupaszodott a lelke, ott állott, zsigerektől, hústól, csonttól megfosztott, didergő tudatként. Nem szólt a démon egy szót sem, mégis egy képet kezdett látni, és ez a kép mozgott...

...sok ember, fiatal emberek. Izgatottan beszélnek, egymás szavába vágva. Egyikük papírlapot lobogtat... lelkesedés és szilaj elszántság, harci láz, ezek keverékéből kavargó vad mámor köde. Egyikük különösen izgatott, az aki a papirost lobogtatja... egy vers az. A tekintete két égő zsarátnok, dühödt, az ifjonti hév elvakult, kontrollálhatatlan energiáival... ő... ő... Ő!!!... Hirtelen felismerni vélte azt a fiatal férfit, s ettől gombócot érzett a torkában. A látomás azon nyomban halványodni kezdett, de az érzés, a mámoré ott maradt benne. Ismerős érzés volt, 23-án ő is ezt érezte...

...Felocsúdott a látomásból. Szörnyen érezte magát, akár egy részegeskedés után. A démonra nézett, az iszonyat, és undor sötét kútjából.

- Te ölted meg Petőfit? - kiáltott rá kétségbeesetten. A szörny csodálkozva bámult rá, aztán megrázta a fejét.

- Nem... sajnos...! De szerettem volna! Szép ember volt, tüzes vérű... Megölték? - maga elé meredt.

- Háát persze, Segesvárnál! - érezte, hogy furán bizonytalan a hangja. - Te nem is tudtad?

A démon elmosolyodott, bár ne tette volna!

- Hallottam valamit erről, de az nappal volt. - a sötétségbe meredt, és az újonnan támadt furcsa kételyével küszködött. Az eddig biztosnak hitt tudás elhomályosodott. Petőfi nem halt meg Segesvárnál? Mít tudhat ez a lény?

- A Nemzeti dalról hallottál már, nem?

A démon bólintott.

- Magától a szerzőtől hallottam, amikor a barátainak elszavalta... Újból megszédült, és döbbenetben meredt a lányra.

- Micsoda?

- Később még többször is hallottam, de persze ő mondta el a legjobban, így figyeltem fel rá!

Lassan lerogyott, képtelen volt egyenesen állni. Ez a szörnyeteg hallotta Petőfit szavalni! Képtelen volt ezt megemészteni.

- Azzal a verssel indult ez a háború is!

A démon bólintott.

- És ezt is az oroszok verték le!

Nem kérdés volt, megállapítás.

- ...49 ...a cári csapato... de ezt te honnan tudod? - kérdezte kifogyó szusszal.

- Tőled, a gyűlöleted rájuk irányul, és az itteni szolgálókra...

...Gyűlölet! Élesen, marcangolóan hasított belé, a rettenés, és kiszolgáltatottság ellenpólusaként. A háborút még egészen kisgyermekként élte át, egy körvonaltalan szorongás gubójában. Jól emlékezett rá, milyen csodálatos érzés volt a béke első órája. Belépett a pártba, lelkesen vonult május elsején, és őszintén hitte: egy szép, új világot épít. Aztán a félelem, de olyan, hogy a gyermeki félsz nosztalgikus idillé vált. A fuldokláshoz hasonlatos érzet október 23-án robbant ki belőle, elemi erővel. Amikor a szeme láttára dőlt le a világ legundorítóbb zsarnokának szobra... az első halottak, a döbbenet, ismét a félelem... aztán az elszántság: A bitangok! Kapjuk el őket! Életében nem volt még fegyver a kezében, de az idősebbek segítségével gyorsan beletanult. A harcéri hidegvérén saját maga csodálkozott a legjobban. Nem így ismerte magát, hanem óvatosságnak, már-már a gyávaságig megfontoltnak... Amikor a szeme láttára ölték meg az apját... egy teljes napra apátiába zuhant, nem akart tudni semmiről, nem evett, nem beszélt. Aztán ismét szembetalálkozott a halállal. Egy mentős halt meg. Átlőtt mellkassal melléje zuhant, vért hányva, hörögve. Fehér köpenye véres-mocskos massza lett. Megpróbált szólni hozzá, de mire összekapta magát, már az üveges szemekbe nézett. Mozdulatlanná vált, csak a vére folyt. Ekkor megszakadt benne valami, feneketlen ürességet érzett... aztán ebben az ürben, ebben a semmiben, fellobbant a gyűlölet tüze. Pár pillanatig bénultan nézte még a halott mentőst. Egyszerre csak minden átmenet nélkül sikítózva átkozódni kezdett. Az agyában vörös köd, az is üvöltött. Valaki lefogta, vasmarokkal, hogy moccanni sem tudott.

- Térj már észhez, öcsi! - hatolt át az örület ködén egy érdes hang. - Ne ugrálj, mert meglőnek! - Nagy nehezen ráfókuszált a fölé tornyosuló arcra. Zömök, széles fickó volt, tömpe orral, mint egy bokszolónak, és előreugró állal. Figyelmesen bámulta. Amaz elmosolyodott. - Na kölyök, jobban vagy? Bólintott, tényleg elszállt a szeme elől a köd. A férfi egy puskát nyomott a kezébe. Habozás nélkül egy golyót küldött abba az irányba, ahonnan rálöttek a fehér köpenyesre. A kohász - ahogy később megtudta, az volt - elvette tőle a fegyvert. Csattant a závár, és újra nekiadt. Ismét azonnal lőtt, célzás nélkül, de már nem engedte ki a kezéből a fegyvert. Már tudta, mit kell tennie, ha tüzelni akar. Harmadjára célzott is...

Az első ember, akit biztosan ő ölt meg később, egy orosz volt, az égő tankjából próbált kimászni. Visszahanyatlott a lángok közé...

Szédelgett, a rátörő emlékek súlya alatt meggörnyedve.

- ...Hmm ...egyszer már harcoltam egy orosz magamfajtaival... de ehhez semmi közöd... - sziszegte az arcába. Az újra átéltek delírium tremense vak expresszként zakatolt benne, legyűrte, betemette. Noha hideg volt, ő most másképpen fázott. Ezt a didergést a világ legnagyobb tüze sem tudta volna kiolvasztani. Úgy érezte, a közelében tartózkodó szörnyeteg a pusztá létével is rángatózó csikokra szabdalta a szívét. Görcsösen nyeldekelte a jeges levegőt. Amikor a démon hirtelen ellépett mellőle, olyan volt, mintha levettek volna a bőréről egy tüzes billogot.

A lány az elpusztított pribékek felett állt, és valami furcsát kezdett el művelni. Háttal áll neki, így nem látta csak a karcsú fehérségét, és ahogy időnként a hosszú, izmos karok felismerhetetlen jeleket rónak a fagyos homályba. Valamit mormogni kezdett, szépségesen, érzéken. De a lányos hang hirtelen elmélyült, és agresszív mozdulattal felcsapta a karjait. A sötétség megsűrűsödött a tetemek felett, aztán hirtelen kifehéredett, akár a filmszalag, mikor bennég a vetítőben. A tetemek eltűntek. A démon nem fordult felé, csak intett neki, és ő engedelmesen odament. Tekintete követte a kinyújtott, fehér ujjat... Önagából kifordulva, tátott szájjal bámulta a kicsire zsugorodott maradványokat. Apró játékmemberkének tűntek. Az agyában úr honolt, az értelem nélküli báb közönye. A vámpír kacéran nézett rá.

- Régebben gyűjtöttem az efféle holmikát. - csiripelte, akár egy madár. - Volt egy földdel teli ládikóm, abba raktam. Aztán megvártam míg lerohad az iciripiciri husika az iciripiciri csontocskákról... ez gyorsan megy, nem úgy, mint normál méretben. Szép nyakláncokat és karkötőket lehet belőlük készíteni... Állítólag jól mutatott rajtam... - ezt már suttogta a démonlány. Ő csak állt, a szája tátva, a hidegtől dermedő nyálcsík lecseppent a földre. A vámpír elégedetten dorombolt, aztán minden átmenet nélkül rekedt, reszelős hangon hozzátette:

- Minden szenvedély mulandó, csak egy nem... hahaha! - ezzel a sarkával kevélyen rátiport a miniatürizált maradványokra. Addig folytatta, míg az egészet bele nem dolgozta a felszaggatott, vakolattal és téglatörmelékkel elegy padlóba. Földöntúli, sziszegő nevetésétől szinte megállt a keringése. Már érezni vélte, ahogy alvad az ereiben a vér, a szíve még egyet rándul, aztán egyetlen darab vörösen morzsolódó homokkódarabbá válva, leszakad a helyéről, és kongva a kiszáradt mellkasába hullik. Fulladni kezdett, haldokolva. A vámpír csupafogmosolyú vidámkodása maga volt a halál mocsara, a világ végezetete. A szörny a mozdulat közepén megmerevedve kifelé figyelt az éjszakába. Csak a szeme tűnt élőnek, valami kavargó, szinte anyagiasuló vibráció áradt belőle. Akár a fenevad, ha megszimatozza a vérebet.

- Jönnek? - suttogta halkán maga elé, és tétován lehajolt az egyik gazdátlan davajgitár után. Hosszú percek teltek el, ő fegyverrel a kezében figyelt, a démon szoborként állt. Hirtelen mozdult meg, összeresztent, kis híján lőtt.

- A múlt, a jelen... a jövő... összekuszált, valakik messzire innen... beléptek isten művébe... bravó uraim! Csomóponton állunk...

- Mi történt? - szaladt ki a száján. A démon rá se nézve folytatta:

- Egy nagy hajót akartak eltüntetni... sikerült! Hahahaha!!! - a nevetése kárörvendő volt, gúnyosan lenéző. Ismét reszketni kezdett, amikor egy zöld ködben lebegő hadihajó képe tört be az agyába. Az a hajó nem a vízben úszott, hanem egy émelyítően idegen közegben... valakik figyelték a bajban lévőket... Miii?... Valakik... kik azok?... NEM EMB...?!... A látomás széthullott, ő pedig liftező gyomorral próbált magára találni. Kétségbeesetten ismételtette:

- Emberek, emberek vannak azon a hajón!

A szörnyeteg ránézett.

- Őket már semmi sem mentheti meg! Belefagnak az időn túli állóhullám tüzebe... hmm, még talán hasznót is húzhatunk ebből! - Töprengőn mérte végig. - Szükségem van meleg ételre és ruhára! - közölte szárazon a tényt. - Jer velem, majd én gondoskodom rólad! - Elmosolyodott, majdnem emberire sikerült. Amikor a mosoly tovatűnt,

csak egy törékeny lány állt mellette kinyújtott karral, ott a fagyban...

Egy másik kor: 2143

...A hanyatló napot bámulta. Az ilyen késő őszi napokon mindig eszébe jutott az elfeledett dicsőség, melynek rövid időre maga is részese volt. Hosszan merengett rajta, várva a gazdája ébredését. Ő tudott erről a gyengéjéről, ő mindenről tudott. Mosolyogva szokott mellé állni, figyelve az éj neszeit. Mióta a világ a saját kardjába dőlt, könnyebb volt a létük, bár a préda kevesebb lett. Régen is így volt... múlt, jelen egymásba ért, s nem volt túl sok különbség. A több korszaknyit visszazuhant világban ők ketten afféle technikai oázis voltak. Egy sötét szörny és egy halálra ítélt kitaszított. Az elharapódzó barbárság közepette ők megtartották a régmúlt fortélyait. Nem egyre ő volt maga a példa. Az idők során, noha csaknem halhatatlanná vált, mint minden ghoulnek, bizonyos problémái adódtak. Ezeket azonban szerencsére egy előrehaladott technikát használva, megfejlve némi mágiával, meg lehetett oldani. Az alkonyban állva, az újra teret nyert természetet figyelve, az emlékek árjával sodródott. Ebben a világban már csak ő emlékezett arra, hogyan rázta le magáról egy nép, az ő népe az igát. A szabadság mámorát a keserű méregpohár követte: árulás, halál, kétségbeesés... végül újra szolgaság. Sójajtott, azon az éjen ő is áruló lett, elárulta az életet, a halál hú segítője lett. De magában, ott a mélyben, a kérgecs hűdség alatt ott parázslott a szabadság utáni vágy... még mindig. Félton őrizte ezt a lángocskát. Érzékelte a hideget, de nem zavarta. Utoljára azon a decemberi éjszakán fázott, amikor a mesterével átmentek a határon. A homályban elsuhanak egy csapat járőröző bolsevik fogdmeg mellett. Emlékezett, hogy félt, hogy meglátják őket, ám azok, noha feléjük néztek, nem fedezték fel őket. Nagyon megdöbbsent ezen, mintha láthatatlanokká váltak volna! A mester csak legyintett.

- Ócska trükk, majd megtanítalak rá! - morogta akkor. És valóban, ez volt az első, amit megmutatott neki. Nem látta a mesterét, de a jelenlétét megérezte, ott állt mögötte.

- Emlékek? - hallotta a bűgő hangot. Biccentett a fejével.

- Igen, mester. - A sötétség megelevenedett, és két kobaltkék szem világított rá.

- Ma mit láttál a szuperhorizontodon testvér...? Dinókat, háborúkat, vagy az ember nélküli világ párás rengetegeit...?

Megrázta a fejét.

- Nem mester, a hajónkat láttam... - felkacagott. - Hahahaha! A jó öreg torpedónaszád... néha azt gondolom, hogy már csak ez az egy biztos pont van a mi világunkban... - Feléje fordult, és belenézett a szépséges, kegyetlen szempárba. - Nekem kiindulópont, mester.

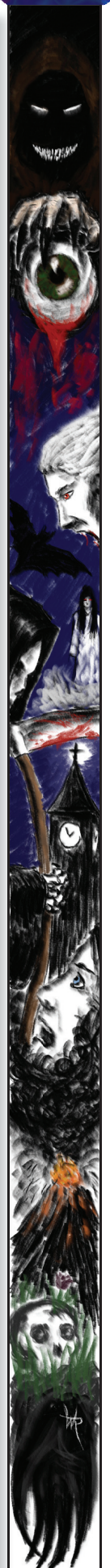
A démon bölintott...

- Ha eljő a pillanat, nekem is az lesz, egy ajtó. Azok a helyek ránk várnak...

Fejet hajtott.

- Igen mester! Elhallgattak, csak álltak ott, egymás mellett. Két szörnyeteg, két démon... a fagyban...

Homoergaster

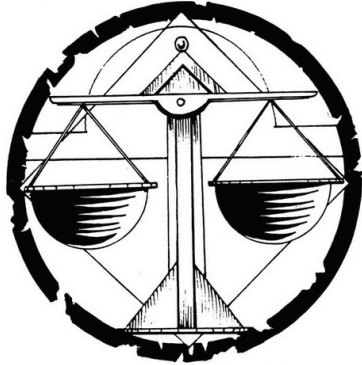

Magia Magasszobor Művészetéből – 2. rész

– *Beata Terra beata omnia eam servant. (Szentelt a Föld és mindenki, aki szolgálja őt.)*

– *Díedne Mottó*

Quaesitor (Guernicus) Rendház Szimbóluma

Másnap reggel Mirelle korán és kipihten ébredt. Halkan kopogtattak az ajtaján.

– Szabad! – szolt ki németül. Nem volt benne biztos, hogy a szolgáló megértette, amit mondott.

Ágnes dugta be a fejét az ajtón.

– Jó reggelt! Nemsokára elkészül a reggeli – mondta a mágus tanonc.

– Köszönöm.

– Benedek mester is nemsokára felébred – ezzel besuckta maga mögött az ajtót.

Mire Mirelle asztalhoz ült, Benedek már elfoglalta a helyét az asztalfőn.

– Remélem, jól aludt, kedves Mirelle – érdeklődött a mágusmester.

– Mint egy csecsszopó kisdud. Jó volt ismét otthonos körülmények között pihenni.

– Ennek örülök – mondta őszintén Benedek. – Ha úgy gondolja, asszonyom, délelőtt tenni akarok egy sétát a környéken. Ilyenkor gyűjtöm be a szokásos havi vis adagot.

– Boldogan elkísérem – bólintott a mágushölgy. Hadd kérdezzem meg, András és a gyermeke nem csatlakozik hozzánk?

– András nem szokott reggelizni, de később csatlakozni fog hozzánk. Ágneset beküldtem a faluba, hogy beszéljen a vár intézőjével a kenyérről.

Miután megreggelizett a két mágus, elmentek, hogy átöltözzenek és felkészüljenek az útra. Mirelle tudta, hogy fontos a vis, mivel ő maga is mágus volt, és a varázslatok erősítéséhez kellett az erőteljes varázskomponens. Azt a ruhát vette fel, amelyet a hosszú úton viselt. Ahogy kilépett a szobájából, Benedek már várta Andrással, akivel a folyosó végén állva beszélgettek.

– Nagyon röstellem, de nem volt időm kitisztíttatni a ruhámat.

– Egy pillanatig se szégyenkezzen, hölgyem. Bátorkodtam megbízni Ágneset, hogy ha végez a várban, akkor kérje el az inasát. Ebédre már itt is lesznek. Mi sem az ünneplő ruhánkban megyünk vist gyűjteni, mint azt láthatja.

– Nagyon kedves öntől, Benedek mester. Ezen kívül felettébb előrelátó.

Kiléptek a házból, és nekiindultak a nádasnak Benedek mester vezetésével. A nyers vis gyűjtögetés alapvetően „szükséges rossz” egy mágus életében, mivel nem a varázslatok tanulására és tanulmányozására szenteli az idejét.

– Bevallom, nem szeretek a nádasban vis után kutatni.

Ám most legalább nagyon kellemes társaságom van, amivel szabadon meg tudom osztani a gondolataimat – mondta Benedek mester.

Miután begyűjtötték a nyers vist, amely mohából, különböző kövekből és egy-két téli álmát alvó békából állt. Majd elindultak vissza a conventusba, amikor végeztek a gyűjtéssel. Hirtelen morgásra lettek figyelmesek. Körbepillantottak, féltucatnyi csontsovány és éhes nádi farkassal álltak szemben. Ám a farkasok igen különösen viselkedtek, ez még Mirelle-nek is feltűnt, pedig nem értett igazán az állatokhoz. A szeme sarkából észrevette, hogy András tett egy-két érdekes mozdulatot, amelyek nem tűntek varázslatnak. Inkább, mintha utasítást adott volna.

– *Kinek ad utasítást?* – gondolta Mirelle. – *A farkasoknak?*

– Most már tudom, mik tépték szét a csikót, ami a múlt héten szökött meg – mondta halkan inkább magának, mint a másik két mágusnak Benedek mester. – Azt mondom, hogy jelen körülmények között nem szabad finomkodnunk. Mindenki a legerősebb varázslatát vesse be!

A következő pillanatban Benedek tenyeréből egy vastag lángdárda repült az egyik farkas szeme közé, amely lángoló bundával holtan rogyott össze. Mirelle mindössze csak annyit látott, hogy András belebámult az egyik fenevad szemébe és elkezdett morogni. Erre az éhes állat megfordult és békésen távozott, otthagya a társait. Mirelle agyán átfutott a gondolat, hogy Andrásnak nem ez lehet a legerősebb varázsigéje. Inkább próbálja a farkasokat megvédeni. Ez újabb kérdéseket vetett fel, ám jelenleg nem volt ideje gondolkodni.

Eközben Benedek sem tétlenkedett, egy újabb pilumot készített lángból, majd egy másik farkasra dobta azt. Ez az állat is ugyanúgy járt, mint az előző. Mirelle meglepetéssel meglátta a hosszútörét, amelyet a biztonság kedvéért hozott magával az útra, és a mágia segítségével élezte ki. Bár nem számított ügyes bajvívónak, de utazásai során rájött, hogy érdemes a fegyveres képességeit is fejlesztenie.

Az egyik farkas rávetette magát. Mirelle nem éppen kecsesen, de sikeresen elhajolt és ugyanazzal a lendülettel sikeresen az állat oldalába vágta a törét. Érezte, ahogy a töré áthatol az állat vastag bundáján, felszakítja a húsát és megakad a csontnál. A következő pillanatban egy újabb lángdárda csapott ki Benedek mester tenyeréből és a reá támadó farkas holtan terült el a sárban. Az utolsó farkast még András búvkörébe vonta és morgott neki. Mire a farkas ránézett a másik két mágusra és megfordult, majd eltűnt a sűrű nádasban.

Mirelle-nek úgy tűnt, hogy morgás közben mintha András arckifejezése is farkas jellemvonásokat mutatott volna. Látott már Björnaer „alakváltó” mágusokat a Fekete-erdőben, de azok is inkább eszménykép jellegű „arckifejezéseként” vették fel a farkast. Viszont Andrásnál nem ez volt. Nem tudta megmondani, hogy mi, de nagyon furcsa volt számára.

– Remek! Most már ezek sem fognak a conventus vagy a falu közelébe jönni! – jelentette ki hangosan Benedek mester, ezzel Mirelle-t is kirántotta a gondolatai közül.

– Sokat köszönhetünk Andrásnak – mondta őszintén Benedek, miután kényelmesen elhelyezkedett a karosszékében conventus-béli szobájában.

- Milyen segítség volt ez? - érdeklődött finoman Mirelle, mivel számára nem volt egyértelmű, hogy Benedek mester András oldalán áll-e.

- András egy Criamon mágus. Nemcsak rengeteg tudást halmozott fel, hanem nagyon jó érzéke van a természettel kapcsolatos varázslatokhoz. Főként a spontán varázslatokhoz.

Mirelle egy pillanatra elgondolkodott. Az állatokkal való beszélgetés nem túlságosan megerőltető egy kicsike affinitással rendelkező kezdő mágus számára sem. Márpedig András nem tűnt kezdőnek, ahelyett, hogy megölte őket, inkább elüldözte. Ez leginkább egy természetimádó, alakváltó Björnaer mágusra lenne jellemző. Inkább visszafogott volt, mind viselkedésében, mind öltözködésében.

Mirelle nem véletlenül volt a Quaesitoris Rendház egyik legjobb nyomozója. Nem csak megfigyelőképessége, hanem bizonyos mértékig beleérzőkészsége is volt a dolgokhoz.

Végig gondolta az Andrásról szerzett tapasztalatait: Rendezett jellem, állatokhoz való pozitív viszonyulás, mágikusan is.

- *Diedne!* - hasított belé a felismerés. Hirtelen kirázta a hideg. A Rendház, amely két évszázaddal ezelőtt kiirtottak, mivel azok diabolista praktikákat folytattak. Hirtelen szeretett volna a dankmarki conventusban lenni, messze innen.

- Nagyon elgondolkodott, Mirelle - zökkentette vissza Benedek hangja a valóságba.

- Khm. Csak egy pillanatra honvágyam lett.

- Lehet egy hírnöknek honvágya? - tette fel a költői kérdést a férfi.

- El nem tudja képzelni, Benedek mester, mennyire - válaszolta Mirelle, mire a Tremere helyeslően bólogatott.

Ekkor kopogtattak az ajtón, majd szinte azonnal Ágnes dugta be a fejét.

- Egy küldönc járt itt, a várnagyúr üzenetét hozta Mirelle úrnőnek - mondta, majd belépett és átadta a nemesi pecséttel lezárt levelet a mágushölgynek.

- Ha megbocsát, Benedek mester, ezt most elolvasnám - mondta a nő. A mágusmester beleegyezően bólintott, erre Mirelle távozott a szobájába.

A levél rövid és tömör volt. Érződött rajta, hogy egy olyan ember írta, aki ugyan írástudó, de ha olyan nyelven kell fogalmaznia, melyet nem sokat használ, akkor sutává válik. Maga a levél egy meghívó volt a másnap rendezett vacsorára, Mirelle-nek és teljes kíséretének.

Mirelle kiszólt a folyosóra, ahol Benedek egyik szolgálója sietett végig.

- Szólna a szolgálómnak, hogy kéretem - mondta latinul, mert bízott benne, hogy azt legalább megértik, ha a németet nem is. Erre a szolgáló meghajolt, és tovább-sietett.

Néhány perccel később valaki kopogtatott az ajtón.

- Gyere be! - szólta ki németül, mert tudta, hogy a lovászlány az. - Holnap este hivatalosak vagyunk Zendus vacsorájára. Csomagolj össze, reggel visszaterünk a várba - rendelkezett Mirelle. A lány bólintott és nekiállt, hogy elvégezze a rábízott munkát.

Még aznap délután közölte Mirelle Benedek mesterrel, hogy visszatér a várba.

- Holnap este úgyis találkozunk, Mirelle - biccentett a fejével Benedek mester.

Erika odalépett az ablakhoz, amelyből tökéletesen rá-

látott az istállóra és annak a hátsó részére. Meglátta a magyar lovászfűt, amint besétál az istálló mögé és könynyit magán. Már a megérkezésükkor feltűnt neki a fiú, és számára is úgy látszott, hogy a legény is észrevette őt.

Pali óvatosan szétnézett, hogy figyel-e valaki. Csak Erika állt az ablak mögött, de a fiú nem vette észre. Majd erőteljes mozdulatokkal ösztökélni kezdte a saját magát.

A bécsi lovászlánynak egy pillanatra elakadt a lélegzete és érezte, hogy az arcát forró pír önti el a látványtól. Otthon már leste meg néhányszor a többi lovászinast és pontosan tudta, hogy mit csinál a fiú. Ilyen méteres szerszámot, amit a Pali gyerek hordott a lábai között, még nem látott egyiknél sem.

- Pali! Pali! Hol a fenébe kujtorogsz már megint! - kiáltott az istálló előtt a főlovász. A fiú idegesen próbálta meg elrakni a merev tagját a gatyájába és valahogy megkísérelte rendbe szedni magát, majd kiiramodott az istálló elé.

- Na végre! - mondta a főlovász - Figyeld meg, egyszer még akasztófán végzed! Bár onnan is el fogsz kénni. Most igyekezz Zendus nagyúrhoz, mert üzenni akar veled!

A következő pillanatban megnyikordultak a szoba ajtajának zsanérjai és Mirelle úrnő lépett be a szobába. Erika még mindig tűzvörös arccal fordított hátat az ablaknak.

- Hát téged meg mi lelt? Készülj a vacsorára! - parancsolt rá a leányra, aki zavarodottan folytatta a munkáját.

A vacsoraasztalnál már az összes vendég helyet foglalt és élénk beszélgetést folytattak, mikor hozták az első fogást.

- Szerencsére bennünket viszonylag elkerült a háború - mondta Zendus várúr. Bár az is igaz, hogyha egy had erre vonul, akkor adót kell nekik fizetnünk, de eddig nem ért bennünket a nagyobb veszedelem. Mít szól Konstantinápoly bevételéhez, kedves Mirelle?

Mirelle hallotta, hogy a kereszties hadak elfoglalták a tavalyi évben Konstantinápolyt és a trónra juttatták IV. Alexioszt császárt, de nem értette, hogy miért kellett egy ugyancsak keresztény várost megtámadni a kereszties hadaknak.

- Úgy gondolom, hogy dicsőséges dolog, hogy megpróbálta elfoglalni Jeruzsálemet Jézus szent hada. Az azonban nem fér a fejembe, miért kellett egy Krisztushoz hű várost lerohanniuk - mondta Mirelle.

- Nem tudhatjuk pontosan, miért kellett Konstantinápolyt bevenni. Ám annyi bizonyos, hogy az új császárral már jobb lesz a kapcsolata a keresztieseknek.

Ezt a témát még többször körüljárták és megbeszélték, de a végét azzal zárták, hogy nem lehet tudni, mi történt ott Konstantinápolyban.

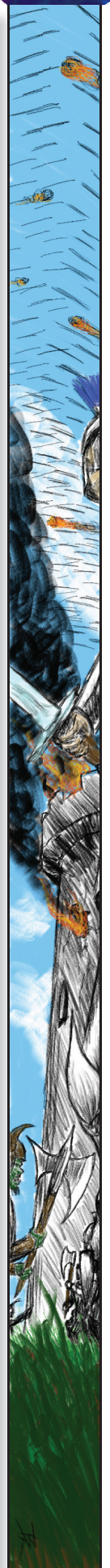
- Mi a helyzet önöknél a Német-Római Császárság területén? - váltott témát Zendus.

- Nem régen lépett trónra Braunschweisi Ottó és ha Isten is úgy akarja, akkor sokáig fog uralkodni pápai segédlettel.

- Szerény véleményem szerint egy olyan törvényt kellene hoznia, amely megvédi a kisebb erdőket és hagyja, hogy azok természetes valójukban pompázzanak - vettette közbe András. - Mivel a vadállatoknak egyre inkább csökken az élettere.

- Talán nem ért egyet a fémmegmunkálási eljárásaikkal? - kérdezte Mirelle.

- Sokkal jobb lenne, ha korlátoznák a fakitermelést. Vagy legalább újabbakat ültetnének, nem mintha bírálni akarnám a fegyvergyártásukat.

Éjfél körül elbúcsúztak egymástól és mindenki a szobájába, hogy nyugovóra térjen. Mirelle úgy döntött, hogy lefekvés előtt még megbeszélje a lánnyal a másnapi tennivalókat. Amikor belépett a lányszobájába, Erika nem volt egyedül. Palival ültek az ágyon, a fiú keze már a lány ruhájában volt és csókolódtak. Az érkezésekor szétrebbentek, mint a megzavart madarak.

- Hát te?! - förmedt rá németül a fiúra Mirelle. - Tűnj innen, mielőtt szólok az uradnak!

Pali, mint akit üldöznek, úgy hagyta el a szobát. Mirelle megvárta, hogy becsukódjon az ajtó, majd a szégyentől vörös arcú Erikához fordult. Látszott az úrnőn, hogy csak úgy tajtékzik a dühtől.

- Idehallgass, te lány! - folytatta németül. Ígéretet tettem az uradnak, hogy épen és egészségesen viszlek vissza a conventusodba. Azonkívül, gondolom, szeretnél még férjhez menni. Ha Palinak nem tudsz parancsolni, akkor legalább magadnak parancsolj! Most pedig fekjüdj le, mert holnap sok dolgunk lesz! Mostantól csak akkor mehetsz a lovászfű közelébe, ha én engedélyt adok rá! Megértetted? - kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon, mire a lány csendben bólintott.

- Helyes! - ahogy távozott Mirelle, ugyanúgy szállt el a mérge is.

Már a megérkezésük napján észrevette, hogy a két fiatal érdeklődik egymás iránt.

Rego („Irányítok”) Technika

Bizton állíthatja, hogy tudja az igazságot Andrásról. A mai beszélgetések bizonyossá tették Mirelle-t. Ő egy Diedne druida! Akár milyen név mögé is bújik.

Jól ismerete a történetet: Valamikor két évszázaddal ezelőtt dúlt a Hitzszakadasi Háború, elsősorban az Ibériai-félszigeten. Bár a kontinens többi részét is elérte, mivel Bonisagus Ósmágus rájött, hogy a Ház titokban diabolista praktikákat üznek. A Tremere és a Flambeau Házak kapták meg a lehetőséget, hogy elpusztítsák a Diedne mágusokat. A legtöbbet sikerült is elpusztítani, de persze egy ilyen háború során mindig vannak túlélők, és rendszerint a legerősebbeknek sikerül elmenekülniük.

Azt még nem tudta pontosan, hogy András kicsoda valójában, de legalább az igazi Házára rájött. Akkor András legalább két és fél évszázada él! Hallott egy különleges elixírről, mellyel a varázslók képesek voltak meghosszabbítani az élettartalmukat, de nem ennyire, hogy több, mint kétszáz évesen is úgy nézzen ki, mint negyvenes éveinek elején. Bár maga Mirelle is használt életelixírt, de nem ennyire erőset. Am az is lehetséges, hogy anyyi, amennyinek kinéz, csak valaki más a Diedne Rendből tanította a Művészetre. Ebben az esetben van egy sokkalta erősebb diabolista varázsló.

Ez a tény megrémítette Mirelle-t. Mindenképpen el kell pusztítania a varázslót. Am mi van, ha Benedek mester vagy a tanítványa a mágus szövetségese? Annak idején a Tremere volt az egyik Ház, ami segített kipurgálni a diabolistákat a Rendből, de manapság kezdtek olyan híresztelések is szárnyra kapni, hogy a Tremere Ház paktált le az ördögi erőkkel. Égyre több mágus változtatja magát élőholtá, csak hogy elérjék a halhatatlanságot. Ezért is utazik Ceoris-ba a Tremere Rendház domusába, azaz főhajlékába, hogy fényt derítsen a híresztelésekre.

Legrosszabb esetben mind a ketten a szövetségesei.

Látta, hogy Benedek mire képes, és Ágnes, a gyermeke sem sokkal maradhat el tudásban mögötte. Különösen, ami a tűzvarázslatokat illeti, még egy Flambeau mágusnak is becsületére válna. Itt ármánykodnia kell, de mindenek előtt meg kell tudnia, hogy melyik varázslót tudhatja az oldalán. A legegyszerűbb módszer lenne, ha varázslattal nézne a bele a lelkükbe, de nem lesz egyszerű, mivel elég erős mágikus védelemmel látta el Benedek mester a menedékét. Ezt már ellenőrizte, és Mirelle elsősorban az úgynevezett Látó varázslatokat ismerte.

- Nincs más lehetőségem - gondolta Mirelle, - mint egy „barátságos” varázspárbajra kihívni Benedek mestert. Mivel nagyjából már kiismertem a beállítottságát, így ez az egyetlen lehetőségem, hogy Certámenben legyőzzem.

- Erika! - kiáltott ki a lánynak - Erika! - erre megjelent a lovászinás.

- Mit parancsol asszonyom? - látszott rajta, hogy nem egészen ébredt fel.

- Reggel korán csomagolj össze. Visszamegyünk a conventusba - mondta Mirelle.

A lány csak bólintott, és becsukta az ajtót.

Mentem („Elmét”) Forma

- Foglaljon helyet, Mirelle - kínálta helyet Benedek mester a mágushölgyet. - Örülök, hogy visszatért a conventusba.

- Nagyon kedves volt öntől, hogy meghívott a visgyűjtő körútjára. Legalább jobban megismerhettem a conventus mágusait - mondta Mirelle, és széles mosollyal viszonzta az udvarias megjegyzést.

- Nekem szolgált örömemre az út.

- Ha megbocsájt, kérdeznék öntől valamit, Benedek mester.

- Parancsoljon, Mirelle!

- Amikor Bonisagus lefektette a Kódát és megalapították a tizenkét rendházat, elsősorban a hermetikus mágiát gyakorlókat vették fel a rendbe. Ezzel szemben találkoztam más, nem hermetikus varázslókkal, akiknél ugyanúgy működött a mágia. Egész eltérő módon alkalmazták a Művészetet és minden esetben csakis *visszel* voltak képesek bizonyos varázslatokat elmondani. Itt elsősorban a rituális varázsigékre gondolok.

- Nos, igen - gondolkodott el egy pillanatra a mágusmester. - Vannak bizonyos tradíciók, melyek régebbiek a Bonisagus által lefektetett alapoknál. Feltételezem, ezzel ön is tisztában, Mirelle - erre a mágushölgy bólintott. - Kell lenniük, hiszen valahonnan tanulniuk kellett a tanárainknak is a mágia alapjait. Ha megnézzük, akkor már Rómában is használtak mágiát. Elég, hacsak Kirké Átka vagy Neptunusz Dűhe varázslatainkra gondolunk. Bár ennek a hagyománynak talán a legelkötelezettebb hívei a merkúri varázslók, akik római varázslóktól származtatják magukat. Ezzel szemben a boszorkányok varázslatai, vagy zsidó mágia ettől teljesen eltérő. Érdekes, hogy vannak ugyanolyan rituálék, mint nekünk, és azok ugyanúgy működnek, mint nálunk.

- Legjobb tudomásom szerint szükséges minden egyes rituális varázslathoz nyers vüst használnia az adott mágusnak és csakis többen végezhetik el az adott rituálét.

- Ez valóban így van, de nem a merkúri mágiában.

- Szerintem ez nem tradíciófüggő.

- Valóban, de a merkúri varázslóknál alkalmazott bizonyos *Rego Vim* varázslatoknál nincs ilyen megkötés. Illetve, ahogy egyes rendbéli társaink nevezik ezt a két irányzatot, „démonirányítás” – mondta Benedek.

Mindkét varázsló tudta, hogy nem „csak” démonirányításra alkalmas a *Rego* technika és a *Vim* forma. Minden Hermész Rendjébe tartozó mágus számára tiltott volt ezt a technikát és formát egyszerre használni.

- Meglepő, hogy mennyit tud erről a tradícióról, annak ellenére, hogy a Rend üldözi a merkúri varázslókat, akárcsak a diabolistákat vagy a Díedne mágusokat.

- Ne feledje, Mirelle, hogy a merkúri mágiának a mai napig van követője. Valamint tudásom mindössze elméleti, mivel hű szolgája vagyok Hermész Rendjének és a Tremere rendháznak – húzta Benedek mosolyra a száját.

Mirelle persze tudta, hogy egy Tremere mágusnál az első a Háza, csak utána következik a Rend; mint ahogy őnmaga számára is a Kódát betartani a legelső.

- Véleményem szerint, mivel nem a hagyományos értelemben vett tradícióról van szó, így nem lehetnek olyan varázslók, mint mi – terelte vissza a beszélgetés folyamatát a mágushölgy.

- Nos, kedves Mirelle, ezt a kérdést csak egyetlen módon dönthetjük el. Certámmal – mondta Benedek mester. A varázslónő is pontosan tudta, hogy a rituális párbajt csak két hermetikus varázsló vívhatja egymással.

- Mivel én vagyok a kihívó, így megengedem, hogy ön válasszon formát és technikát. A győzelmem esetén nemcsak elismeri, hogy igazam van, de bevallja az igazi rendjét is – erre Mirelle meghökken. Ezt Benedek észrevette és magyarázatot adott a kijelentésére.

- Amikor megérkezett a kíséretével, akkor a faluban elszabadult egy bika, mire ön megfékezte, mindenféle mágikus „segédeszköz” nélkül. Tehát nem lehet Mercere, mint ahogy azt állítja magáról. Ezt hogyan tudom? Nos, nem mindegyik falubéli gyáva, mint ahogy a kapitánya gondolja – választotta meg mosolyogva Benedek a saját kérdését.

- Értem, Benedek mester. Elfogadom a kihívását, de csak négy szemközt vagyok hajlandó közölni a valódi rendemet. A küzdelmet *Intellego* technikával és *Mentem* formában kívánom önnel megvívni. Egy fertályóra múlva, miután mindketten fel tudunk készülni.

Benedek azonnal tudta, hogy elmeérzékelés varázslatokkal fognak majd párbajozni. Pontosán tudta, hogyan győzheti le a német mágushölgyet anélkül, hogy csalna.

- Rendszerben, Mirelle. Akkor egy óra múlva...

Benedek a conventus előtt jelölte ki a párbaj területét. Az eseményre a mágusfészek legtöbb lakója odasereglett, természetesen Ágnes is megjelent, hiszen kíváncsi volt a mestere és az idegen mágushölgy közötti összecsapásra.

Mindkét varázsló összpontosított és egy perc elteltével megjelent egy ember kettejük között. Teljesen valóságosnak tűnt, még Ágnes számára is, holott jól tudta, hogy mindösszesen csak egy illúzió az egész. Majd elkezdett

teljesen idegen nyelven beszélni, melyet az ifjú mágushölgy nem értett.

- Arámi! – vágta rá szinte azonnal Mirelle, miközben elpárolgott a kezéből egy aprócska tárgy.

Ekkor az ember odaugrott Benedekhez, és egy hatalmas pofont lekevert neki. A mágus egy pillanatra megsédült, de állva maradt.

- *Ezzel az első kört megnyerte Mirelle* – gondolta Ágnes.

Majd újabb idegen nyelven kezdett beszélni, ezt Ágnes provanszálnak gondolta első hallásra.

- Burgundi! – vágta rá mindkét varázsló egyszerre. A közepén álló emberke nem tett semmit.

Az emberke most mutogatni kezdett, olyan volt, mint ha valamiféle növény növekedését mutogatta volna el.

- Hóvirág! – kiáltotta Benedek, mire az emberke odalépett Mirellehez és teljes erejéből állcsúcson vágta. A varázslónő ájultan esett össze.

- *Ezzel a párbajt Benedek mester nyerte!* – gondolta diadalittasan Ágnes, és boldogan pillantott mesterére.

A mágusmester odament az ájult Mirelle-hez, és intett két szolgának, hogy segítsenek.

- Vigyék a szobájába, és fektessék le! Én is mindjárt megyek.

Nemsokára Mirelle magához tért és Benedeket pillantotta meg először.

- Nos, kedves Mirelle. Örülök, hogy magához tért – mondta mosolyogva. – Mivel csak négy szemközt vagyunk, így emlékeztetném a párbaj előtti ígéretét.

- Guernicus és quaesitor vagyok.

- Nos így már sok minden érthetővé válik számomra – gondolkodott el Benedek mester. – Talán valami bűnt tettünk itt az Isten háta mögött, hogy egy felügyelőt küldött a Rend hozzánk?

- Nem, Benedek mester. Küldetésem sokkal nagyobb léptékű, de erről nem beszélhetek. Valamint megkérném önt is, hogy maradjon köztünk a dolog.

- Természetesen, hölgyem. Most az lesz a legjobb, ha kipihen a párbaj fáradalmait, és majd holnap folytatjuk a beszélgetést.

- Benedek mester, ön nyert! Mostantól mindenben az ön nézeteivel kell egyetértenem.

Benedek felállt az ágy mellé állított székről.

- Nos a Certáment én nyertem, és a mágiaelméleti dolgokban nekem van igazam, de az még nem jelenti, hogy egyet kell velem értenie. Majd egy visszavágó alkalmával talán ön győzedelmeskedik, és akkor nekem kell az ön tudása előtt fejet hajtanom. Most pihenjen, hölgyem – mondta a férfi, majd távozott.

Mirelle úgy tett, ahogy a mágusmester javasolta, de egy dolog nagyon zavarta, amitől csak nehezen jött álom a szemére: A „saját” technikájában és formájában győzte le gyakorlatilag könnyűszerrel a Tremere mágus.

Ha'lathin

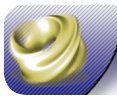
A szerző megjegyzése:

Legendák Európáját, mely ez a történet is játszódik, Jonathan Tweet és Mark Rein•Hagen alkotta.

Az összes, itt felhasznált mágikus forma és technika rajza is, valamint a rendház logó az 1990-es Hermész Rendje (Order of

Hermes) kiadványból valók. A jogok mind az Atlas Games kiadónál találhatóak.

Szeretnék köszönetet mondani azoknak az embereknek, elsősorban Sima Lászlónak, akik Szentés történetét lejegyezték az utókor számára, valamint TaileS barátomnak, hogy segített az idézetet lefordítani.

Összeesküvés - elmélet

A ritka szakállú, sötét bőrű, lapos orrú férfi szorosan megmarkolta iját, és felnézett az ezüstösen világító, angyalarcú Holdra. Tengrikánhoz fohászzkodott, miközben nyugtalan lova fújtatva dobantott.

- Hőd! - szólt rá határozottan az állatra, de az nem akart megnyugodni. Valamit látott a fák fölött, amire gazdája csak akkor lett figyelmes, amikor már egészen közel járt. Az égbolt tiszta volt, és csillagoktól ragyogó, sehol nem zavart egyetlen felhő sem. Az a valami azonban ugyanolyan nyughatalanul mozgott odafenn, mint a telivér ideleln. A sisakos férfi összevonta bozontos szemöldökét, és az ismeretlen figyelte. Aztán vakító fényvillanás következett. Az éjsötét ló hirtelen megbokrosodott, ledobta gazdáját, s hátrahagyva menekült a fényvel ellentétes irányba. A férfi felült a sárban, aztán füttyentett egy nagyot. A távolban felnyerített még a ló, jelezve, hogy hallja a parancsot, de visszatérni nem volt hajlandó. A férfi mérgesen felpattant, és lerántotta válláról az ijat. „Engem ló még soha le nem dobott!” - kiáltotta gondolatban, mert hang valahogy nem akart kijönni a torkán. Még egyszer a lova után nézett, a tábor irányába, aztán megigazítva kaftánját, fegyverével tüzelésre készen megindult az idegen fény felé, amely időközben sokkal halványabb sárgává szelídült.

Az alacsony termetű ember most némán fülelt. Zajokat hallott, de azok nem az erdő megszokott hangjai voltak. Egészen addig lopózott, amíg meg nem pillantotta a halvány fény forrását. Egy hatalmas, világító doboz volt az, a vezér ilyet még sosem látott azelőtt. A dobozból fura alakok jöttek elő, csipogó hangokat hallatva. Hárman voltak, ezüst színű ruhájuk a testükre tapadt, s a kézfejükön és a csizmáikon kívül mindenüket eltakarta a fényes anyag. Fejükön sisak volt, elől tüveges résszel, de az arcukat nem lehetett tisztán kivenni ebben a távolságban és fényben. Az egyik csillogó ruhás lény egy halványan világító, csipogó tárggyal a kezében járkált körbe, aztán előre nézett a vezér irányába, és intett a többieknek. Mindhárman megindultak. A férfi hátrahőkölt, s közben felfeszítette iját, hogy széles mellkasa egészen kidomborodott. De nem mert löni, nem tudta, istenek-e ezek, vagy a pokol küldöttei. Hátramentében rálépett egy faágra, s az reccsenve kettétört. Megállt. Lélegzet-visszafojtva nézte az ezüstruhás lényeket, akik szintén megtorpantak, majd a reccsenés irányába néztek. Aztán az előljáró intett a két hátsónak. Egyszerre nyúltak a fejükhez, és vették le a sisakjukat. A vezér meglepetten meresztgette apró szeméit. De hisz ezek emberek! Legalábbis olyasformák. Aztán gondolkodóba esett. „Az Isten ugye a maga képére teremtette az embert. Ezek ugyan csupas arcúak, és rövid a hajuk is, de attól még embernek néznek ki. A Sátán küldöttei nem lehetnek, azok nem ilyenek. Közülük találkozott már egy-kettővel, amikor esztelen sámánja megidézte a Gonoszt, és utat engedett nekik evilágba.” Az iját azonban nem merte leengedni. Az előljáró most megszólalt, egy kérdést tett fel, de a kaftános férfi nem értette a nyelvet. Biztosan isteni nyelv ez! Nem szólt vissza, csak bámulta a három ezüst kezeslábasba öltözött férfit, akik közben megindultak, tovább az erdő belseje felé. A vezér nem tudta mit tegyen. Elmeneküljön, vagy bevárja őket? Ha mégiscsak ördögök, egyedül kell szembeszállnia velük.

Amikor a három idegen beljebb ért az erdőben, és a világító dobozuk fénye már nem segítette az útjukat, egy-egy világító rudat vettek elő és a fák közt pásztáztak vele.

Mire a kaftános férfi észbe kapott, már rajta is átsiklott az egyik fénysugár.

Aztán vissza az arcába. Vakította a fény, a szeme elé kapta a kezét. „Miféle ördögi fény ez?”

Az egyik emberarcú idegen ekkor beszélni kezdett, és lejjebb engedte a fényt. A ritka szakállú férfi leeresztette a kezét, és immár rémülten bámulta őket. Egy másik leintette a beszélőt, mintha azt mondta volna: „Hagyd, hisz nem érti.”

A beszélő előljáró akkor elhallgatott - bár a vezér számára nem volt fenyegető, sokkal inkább barátságosnak hatott a hangja, - és felé lépkedett. A másik kettő is követte, csendben. Amikor már csak pár méterre voltak tőle, a kaftános megfeszítette az iját, és tüzelésre készen állt. A három férfi összenézett. Most a kaftános férfi kezdett el beszélni, nagyon mély, monoton hangon duruzsolt. Amikor befejezte, az egyik férfi mondott valamit a másik kettőnek, aztán a kaftánoshoz szólt.

- Nem bántunk. Mi a neved? - A férfi meglepetten engedte lejjebb az inat. „Tengrikánra! Ezek tudják a nyelvemet!” Megkönnyebbülten sóhajtott fel. „Csakis az Ő küldöttei lehetnek.” Leeresztette az iját maga mellé, és térdre borult előttük.

- Ethele - válaszolt mosolyogva. - Bendaguz fia. Érd nemzetségéből. Jáfet magvából - a három férfi ismét összenézett, és felnevettek. Elismerően bólogattak, mint-ha megtalálták volna, akit kerestek.

- Gyere - mondta az előljáró, a vezér pedig engedelmeskedett, és követte őket egész a hatalmas, világító dobozig. - Ne félj - nyugtatta az előljáró, látva a férfi szemében a rettegést a szerkezetből. A három ezüst ruhás tanakodni kezdett, aztán az előljáró ismét a férfihez fordult. - Maradj - utasította. Jobbnak látta, ha inkább nem viszi be a szerkezet belsejébe, nem akarta még jobban megrémíteni. Egyedül ment be, és egy apró tárgyat hozott ki belőle, aztán megkérte a kaftános férfit, hogy nyújtsa oda neki a kezét. A férfi engedelmeskedett. Egy szempillantás alatt történt az egész. A vezér csupán szűnyogcsipésnyi fájdalmat érezhetett. A vérminta már megvolt. Az előljáró ezután a hajából kért egy pár szálát a kaftánosnak, aki nem értette mire jó ez az egész, de mivel komoly fájdalmat nem okoztak neki, biztos volt benne, hogy nem akarják bántani. A mintákat a másik két ezüstruhás azonnal biztonságba helyezte a szerkezet belsejében.

A mintavétel után a három férfi elköszönt a vezértől, aztán beszálltak a szerkezetbe, és hamarosan eltűntek a szeme elől a csillagos égbolton.

Az időutazók elégedettek voltak a munkájukkal. A három tudós pezsgőt bontott az irodában, néhány órával később.

- Azt hiszem, mindent megtettünk - mondta az egyik az íróasztal mögött ülve, lábát hanyagul az asztal lapjára dobva.

- Ahogy mondom, János - bölintott dr. Kövesdi. - Mindent megtettünk annak érdekében, hogy Magyarországot ismét egy olyan államfő irányítsa, aki igazán méltó a feladatára.

- Szívemből szóltál - értett egyet Teleky professzor, és elégedetten megvakargatta a feje búbját. - 2031-et írunk. Ideje lépni valamit. Ha Isten ostora sem tud rendet tenni, akkor bizony senki.

Smith

Félelem

Nagyon félek idelent.

Az éjszakák a legrosszabbak, különös zajok szivárognak le fentről, de nincs merszem megnézni, mi okozza őket. Nem kellett volna itt maradnom, amikor kitért a balhé, de nem volt hová mennem, hiába sejtettem, hogy odakint apokalipszis tombol.

Utoljára Christ váltottam le, ami pontosan négy napja történt. Tisztán emlékszem felszínes társalgásunk zárómondataira.

- Gondolom, nem kívánt lakótársainkról te is tudsz?

Felvontam a szemöldököm.

- Miféle lakótársak? - kérdeztem értetlenül.

- Hát a csótik - vágta rá. - Tom mondta, hogy látott párat éjszaka.

Homlokomra csaptam.

- Ja, a csótányok!

Bólintott, aztán egykedvűen folytatta:

- Jön a tél, fent egyre hidegebb van, hát keresik a meleget, és lefelé terjeszkednek.

- Szuper - legyintettem érdektelenséget mímelve.

- Én is kiszúrtam párat. - Furán beszél, mintha átlátna álarcomon. - Mit ne mondjak, rusnya dögök! Ráadásul másnak tűnnek, mint a többi. Mintha nagyobbak lennének, és valahogy undorítóbbak is...

- Te most a csótányoknak kampányolsz? - kérdeztem emelyegve.

- Plusz bátrabbak is - folytatta Chris elkerülve a választ. - Kurvára nem hatja meg őket a fény! Ha rájuk jön az öt perc, úgy korzóznak fel-alá, ahogy kedvük tartja!

Egy pillanatig szóhoz se jutottam a felháborodástól.

- És te csak nézed, vagy mi?! - vontam kérdőre kiguvadt szemmel. - Szerinted ez normális?

Kollégám vállat vont.

- Én aztán nem érek hozzájuk - közölte összeborzongva. - Még csak rájuk taposni sem vagyok hajlandó. Egyszerűen iszonyodom tőlük.

- Na, menj a francba!

Megfogadta a tanácsot, mert lelépett, magamra hagyott kételyeimmel.

Nálam jobban senki sem utálja a csótányokat, de sosem beszéltem róla.

Eleinte nem adtak életjelet, ám a pusztaság tény is nyomasztott, hogy tudtam, a közelemben vannak. Amint lekapcsoltam a villanyt, hallani véltem a motozásukat. Lúdbőrözve újra fénybe borítottam a helyiséget, aztán csak ültem meredten, és azért sóvárogtam, hogy egyiküket se lássam.

Nem bizonyultam elég ügyesnek, egyet-egyét önkéntelenül is észrevettem, amint árnyas zug után kutatott. Ezek a példányok tényleg nagyobbak tűntek a megszokottnál, és egyáltalán nem igyekeztek leplezni jelenlétüket.

Négy napja ülök idelent, és az utolsó kettőben nem jelent meg a közelemben értelmes lény.

Eleinte elcsoszogtam a hűtőhöz enni valóért, és kimentem néha a mellékhelyiségbe, hogy könnyítsek magamon - mostanra már ehhez sincs bátorságom...

Majd' hetvenkét órája mákszemnyit sem aludtam.

Nincs elég vér a pucámban hozzá, hogy leoltsam a villanyt. Csak üldögélek az asztal mögött, és nem merek megfordulni.

Hátam mögött mozgást és zajokat hallok, de semmi kedvem utána járni forrásuknak...

Tudom, odafent valami súlyos dolog történt...

Élő szobor vagyok, megbénít az undor és a rettegés. Struccpolitika, amit művelek. Azzal áltatom magam, ha nem foglalkozom a mögöttem zajló eseményekkel, akkor igazából meg sem történnek...

Fogalmam sincs, meddig lehet ezt az állapotot fenntartani. Húzom, ameddig bírom, nem akarok szembenézni a valósággal...

A neszek erősödnek. Görcsbe szorul a gyomrom. Valami közeledik...

Halogató taktikám kudarcot vall, a szemben lévő ablak visszatükrözi körvonalait.

Nem akarom látni, de hiába. Fölém tornyosul. Orromat visszataszító bűz csapja meg. Közönyösen tapogatózó csápok siklanak vállamra, sikoltanék, de nem jön ki hang a torkomon...

Nagyon félek idelent.

Maggoth

Fotel - Félperces borzongások sorozat

Rég láttam már a nénit, mégis, szinte alig változott azóta. Szégyelmem magam, hogy férje temetésére nem tudtam eljönni. Mentegetőzők. Ő megértően bólogat, és kedvesen sűrűg-forog körülöttem. A bácsi kedvenc fotelébe ültet.

- Ilyenkor szokott hazaérni a barátjától - mondja, és elmélázva nézi az órát. - Tudod, ők nagyon szeretnek sakkozni, órákig ülnek a tábla fölött. De azért sose szokott később elmaradni.

Az ajtó felé fordul, mintha most is a bácsit várná. Amilyen várakozóan néz, és ahogy jelen időben beszél az elhunytáról, egy pillanatig már én is azt gondolom, hogy mindjárt betoppan az ajtón.

- Ha itthon van, mindig ott üldögél - mutat felém, - a kedvenc fotelében, és várja, hogy vigyem a kávéját. Kérsz kávé?

Csak biccenteni tudok, mert a válasz a torkomon akad. Valaki a vállamra tette a kezét. Megfordulok, de senki nincs mögöttem. Biztosan képzelődök. Jól fog esni a kávé.

Gyorsan felpattanok, és kimegyek a néni után a konyhába.

Miután gőzölgő fekete italunkkal kezünkben visszatérünk a nappaliba, előbbi ülőhelyemhez lépek. Leülök, de rögvest fel is szökkenek. Valakire ráültem.

A kávémm kiborult, de nem mozdulok, csak dermedten nézem az üres fotelt.

- Mondtam, hogy mindig ilyenkor szokott hazaérkezni - mondja a néni, és hozzáfog, hogy feltakarítsa a kiömlött kávé.

Bódai-Soós Judit

Art-Horror

te vagy kiért szívem dobog
kezedben tartod jól megfognál
csak te tartasz markodban
s eldobsz ha velem jóllaktál
egy hajszálvékony ér elpattan
az örök ifjúság még a vámpíroknál
is ákombákom hát még ha nem tudom
mi fán terem a zombi és egyáltalán
mi az ember ha már nagyon nem él
és ki lakik a sírban és ki sír a koporsóalakóért
ha megkóstolsz és neked is jut még belőlem
vér és zsíros hús — ha azt szereted
olyan jó élni neked annyira szereted az életet
vagy csak a mások halála úgy egyáltalán a halál
az mi tetszésed elnyeri
különben is: mi történik az emberben élőben
holtban ha azt a sok vért mind benyeli
van fontos kérdésem is
tulajdonképpen mi az élet és mi a halál
csak akkor tudhatod meg ha átkerülsz innen oda
ahol a helyed van a szívemben
egy befőttdben ahol mindenki szíve ott van
mit úgymond eltávolítottál
na jó: kiteptél és eléggé lenyeltél ahhoz
hogy úgy hívjanak ahogy
ha neked ez kell néhány perc rettegés
az örökkévalóságban stephen king kedvéért
a történetet mit életednek nevezel úgyis csak
egy kérdés s egy kérdőjel zárja le
nevezetesen: miért?

Barnás Márton

Szonett a Lánynak

A teste megfeszült, zuhant
takarók lágy bugyrai közt.
lepedőfodró kereszthant
kusza, szőke fürtje fellök

a Megfeszített álarcát
adta romlatlan gyönyörnek.
Erkölcstelen visz poklon át
könnyű bűnben égig görnyed.

Szerelem, jól védett öböl
Sivatag oázis ffordján
Szurkos-mocskos fertőben öl

a tépett Ősorángután,
kiléphet-e az emberből
Te aranyfényű délután.

Floró

Valakit örülten

Egy másik világban nem ebben
Könnycsepp csillan a szemedben
Titokban sírsz engem várva
Megenyhülést nem találva

Egy másik világban nem ebben
Esőben állva remegtem
Néztem ahogy hozzám simulsz
Újra arcom felé nyúlsz

Egy másik világban nem ebben
Csillagos nyári melegben
Teliholdas éjjelen
Veszélyben mesélj velem

Egy másik világban nem ebben
Valakit örülten szerettem
S nem hagytam el soha
Ó csillagnak csillagpora

Craz

WhiteRaven:
Death and The Violin player

Talán

Én a Talán vagyok. Ismersz, tudom.
Az Igen és a Nem között lakom.
Éppen a félúton.

Az egyértelműségen vagyok rés.
Lehetek válasz, lehetek kérdés.
Lehetek tévedés.

Remény és Kétely a két gyermekem.
Egyikük mindig együtt jár velem.
Mögöttes értelem.

Építhetsz rám hitednek légvárat.
Vagy épp a kétség vermei várnak.
Ha szíven talállak.

Fuldoklónak kétes kötél vagyok.
Kapaszkodó az árban, vagy nyakon
megszoruló hurok.

Bódai-Soós Judit

Kurgan történetek: 56

A város különös euforikus lázban égett, az emberek izgatottan és reménykedve beszélgettek, olvasták a sebtében kinyomtatott újságokat. Az élet lassan normalizálódni látszott, a fegyveresek ellenőrizték az utcákat, rend volt, béke. De tudta, hogy ez csak a felszín, valami készülődött, a nyugalom leple alatt ott parázslott az erőszak. Túl sok vér folyt el a napokban ahhoz, hogy ezt könnyen feledjék. Átutazóban volt, amikor megérkezett, még dörögtek a fegyverek, és óvatosan kellett mozogni az utcákon. Aztán egyszer csak béke lett, a győzelem mámor pezsgett a hideg levegőben. Amikor felmutatta az amerikai útlevelét, mindig mosoly jelent meg az arcokon a korábbi gyanakvás helyén. Az a kis füzet olyan volt, mint a régi korokban valami híres grimoire. Tiszteletet és felfokozott várakozást szült a pusztá megpillantása. Mulattatta a dolog, élvezte a kényelmes helyzetet, nem kellett magyarázkodnia, ki ő, mit keres itt. A füzetke ékesszóló helyette. Az utcán járva senki sem kérdezte, mi járatban van, bár időnként megesett, hogy igazoltatták, a varázskönyv mindig megtette a hatását.

Keresett valakit. Még sosem látta azelőtt, de tudta, hogy valahol itt van. Friss hús! A rejtőzködő friss hús! A harcokban serkent friss hús! Alig pár napos a csibe... csemege! Ő az oroszlán, aki becserkészi! Az irracionális rettegés fekete árnya, ami az ismeretlen fajtabélből áradt, olyan csábító volt, akár a legkikapósabb nőcske valami bordélyban. De ez meg is akadályozta, hogy beazonosítsa, merre bujkál. Járt a hát az utcákat, és figyelt. A körülötte nyüzsgő halandók felszabadult öröme furán tovább maszatolta a megérzéseit. Próbálta kiszűrni, de az elemi erejű érzelmek vihara szinte elmosta őt is. Csak egy vékony rettegéspatakocská csordogált előtte, a semmibe tűnve.

- Szerencséje van annak a flótásnak, így nem fogom egykönnyen megtalálni! - mormogta maga elé. Egy nagyon fiatalnak látszó lány lépett hozzá, és valami újságfélét nyomott a kezébe. Önkéntelenül is beleolvastott, bár előszörre kicsit nehezen silabizált, mert a nyelv egy régebbi változatát bírta. A címetek böngészve ment tovább. „Megkezdődtek a tárgyalások a szovjet csapatok kivonulásáról”, „Megalakult az új kormány”, „Mi történt tegnap a Fő utcában?”, „Képriport Rákosi villájáról”, „Jelentés az egyiptomi hadi helyzetről”, „A magyarországi helyzet vitája a Biztonsági Tanácsban”... Amikor felpillantott, emberek gyűrűjében állt. Nem szegeztek rá fegyvert, de az arcokon harcedzett vén veteránok szemével néző fiúk, kutatón méricskéltek. Lassan leeresztette az újságot, és még

Montázs: Lidércfény HQ

lassabban a bűverejű könyvecskéért nyúlt. Az egyik felkelő megrezdült, a csoport tartása feszessé vált. Ekkor egy szikár, bajszos alak lépett a körbe, egyenesen elé. A szemébe nézett.

- Ki vagy te, mit keresel itt? - ez a kérdés vibrált a szemekben. Nyugodtan állta a pillantását, és hagyta, hogy amaz meglássa lényének egy szeletét, a harcost, aki üldözi az ellenségét. Nem tudta, a bajszos hogyan fogja majd értelmezni a megérzését, odaadta neki az útlevelét. Pár pillanatig a két kemény harcos még szemezett egymással. Ezalatt Kurgan megsejtett valamit a másik hányatott sorú őseiről. A megtartott hagyomány, az ősök tisztelete mellé teljes szívvel felvállalt új patriotizmus, mely a fegyveresek vezetőjévé avatta a férfit.

A parancsnok homályosan megérezte Kurgan ősiségét és erejét. Nem tudta, miféle, azt azonban érezte, hogy keres valakit, akivel le akar számolni. Azt is, hogy az a valaki neki és az embereinek is ellensége. Átlapozta a dokumentumot, bár láthatóan kevésbé érdekelte, mi van benne. Hirtelen mozdulattal nyújtotta felé, és ebben megérezte a parancsnok tippjét, hogy ki is ő.

- Engedjétek tovább az amerikaiit! - mondta, aztán egy különös pillantással elfordult tőle. Amikor ismét ránézett, egy papírost nyomott a kezébe, amint az elmosódott szöveg alatt pecsét is volt.

- Valami menlevél-féle lehet - gondolta, és biccentett a parancsnok felé. Nyomban továbbbengedték. A cetlit az útlevelébe hajította, és zsebre vágta. Közben azon gondolkodott, miért hiszi róla a vezér, hogy ő egy titkos ügynök, aki egy bolsevik kémet üldöz. Talán azért mert ebben az országban, az elmúlt években az ilyesmi a gondolkodás egyik sablonja lett. Azt tapasztalta, hogy ezután még simább volt az útja a városban, mint eddig bármikor. A felkelők, amikor meglátták a parancsnok pecsétetes papírját, egy szó nélkül továbbbengedték, azt csinált, amit akart. Félmosolya, papírmásé-szerű arckifejezése és kegyetlen-ősi szemei többekben maradandó nyomokat hagytak.

Sok évvel később egy emigránstalálkozón élvezettel hallgatta, ahogy róla beszélnek, találgatják ki lehetett. A parancsnokot is megkérdezték, de ő nem emlékezett. Megpróbálták neki lefesteni, ám a kép meglehetősen ellentmondásosra sikeredett. Inkább az öltözékét részletezték, csakhogy az tipikus volt, a környezetbe illő. Ugyanakkor azon elmélkedtek, hogy elsőre mindig komcsinak nézték. Ezen jót mulatott. Ő tudta a magyarázatot. A kalapot és kabátot egy igazi komcsitól szerezte, aki le akarta tartóztatni... A hullát a csatornába dobta, odavaló volt...

Akit keresett, nem találta meg, sajnos. Másnap tovább kellett állnia, vártak rá. Ez kicsit nehezebben ment, mint tervezte, mert közben újból kitört a háború, visszajött a nagytestvér, és a magyarok nem adták könnyen a bőrüket. Kis híján lekéste a randevút, aki várta, már nagyon ideges volt a nagy csinnadratta miatt. Men-tegetőznie kellett, feltartóztatták. Emiatt egy tucatnyi bolsevikot kellett kardélre hánynia. Az oroszok bejövételére hirtelen felbátorodtak, és nagy lett a mellényük. Sajnálta, hogy mennie kell, mert tudta, hogy a rejtőzködő most biztos előmászik a vackából az elvtársaihoz.

- Majd legközelebb! - suttogta maga elé, amikor bekészálódott az autóba...

Homoergaster

"VETTEM! VETTEM!"

Ez is lehetett volna a mottója az október 16-i budapesti Csillagok Háborúja klubnapnak, amely ismét színvonalasra sikerült.

Még a rendezvény előtt átadtuk Bartha Zolinak a májusi AKF két tiszteletpéldányát és engedélyt kértünk, hogy az általuk készített képekből egészítsük ki a beszámolót.

A rendezvény az évfordulókkal indult 35-től visszafelé, mivel az a „vád” érte a klubvezetőt, hogy az ötéves Sith-ek bosszújára nem fordított elég hangsúlyt. Meghallgathattuk magyar felirattal az 1978-as Empire Hotline összes szereplőjének szövegét, amely elemzésébe most nem fogunk, mert az újság teljes terjedelme kevés lenne.

Az egyik meghívott vendég Molnár Levente volt, aki nem más a sorozatban, mint az összes rohamdroid magyar hangja. Mindamelllett a művész sok minden másban is szinkronizál és nem csak ezt az egy szót kell neki ismételnie :). Például, a többek által kedvelt Chro Crusade animében a hugával, Molnár Ilonával együtt dolgoznak (és itt is, mint több más esetben szerelmespárt „alkotnak”). Ez szóba került a Zoli által készített színpadi beszélgetés során, amit Levente nevetve mesélt, hogy legtöbbször szerelmeseket szinkronizálnak a testvérével. (Molnár Ilona Ahsoka Tano magyar hangja a Klón Háborúk animációs sorozatban.)

Majd Márkus Tamás hangmérnököt kérdezte Zoli a szinkron munka technikai részleteiről, illetve a Jedi Visszatér című filmből láthattuk ugyanazt a részletet

először eredetiben, majd három különböző fordítással Csernák János hangjával. Zoli ezzel a szinkron fonák-ságára mutatott rá, miért is kell egy adott szöveget háromszor lefordítani.

De több mindent is megtudhattunk a „színfalak mögül”. Például, hogy a feliratokat miért nem írják fel magyarul. Mert olcsóbb, ha valaki szimplán felmondja.

Ismét elkápráztatott bennünket a The Old Republic és a Force Unleashed II ún. cinematic trailer előzetesével a mozi méretű vásznon. Csak egy rövid idézett jutott eszünkbe, a Birodalom Visszavág filmből: „Impressive! Most Impressive!” („Ügyes! Roppantul ügyes!”). Majd a jelenlévők egyhangúan megszavazták, hogy ha már nem lesz előszereplős sorozat (!?, de lehet, csak mi hallottuk félre), akkor inkább néznék végig egy TOR jellegűt.

Valamint egy Making of Star Wars in Concert, azaz a színfalak mögé pillanthattunk egy feliratozott „Így készült a Csillagok Háborúja Koncert” werkkifilmmel is, és ezzel zárult is a rendezvény.

Mint ahogy az elején is írtam egy csodálatos rendezvény részesei lehettünk. Aki pedig ott szeretne lenni a következő műsoron az információink szerint 2011. február 12-én megetheti.

Az Erő legyen veletek!

Fotók és a szervezők beszámolója itt:

www.starwarsklub.hu/01_klub/klub_064/klub_060_20101016_beszamolo.htm

Lidércfény HQ

Retro számítógéphiállítás

Oktober 9-10-én került megrendezésre Szegeden az I. Szegedi retró számítógép és videójáték kiállítás. Az esemény a Közép fasori rendezvényházban kapott helyet. Ez egy olyan érdekességnek ígérkezett, amit nem volt szabad kihagyni, így el is indultunk hárman Szentendről egy – a kiállított gépekhez hasonlóan matuzsálemi korú – Opel Corsával, hogy megnézzük a gyermekkorunk lehebb időszakát idéző szerkezeteket.

Szerettem volna fotókat készíteni a helyszínen, de a fényképezőgépem akkumulátorai két kattintás után feladták a harcot, pedig látszólag feltöltöttem őket az előző napon. Szerencsére öcsém, Elmerik is hozott gépet, így képekkel is tudom illusztrálni a beszámolót :-)

Már valamivel tíz óra előtt odaértünk a helyszínre, így gyakorlatilag mi voltunk az első látogatók. A szervezők nagyon kedvesen fogadtak bennünket. Megnézhettük és ki is próbálhattuk a szegedi informatikai múzeum gyűjteményéből származó telegépet, az ősrégi, de még működő IBM terminálokat és egy hatalmas méretű, bolgár gyártmányú merevlemez. Bohus Mihály úr, a szegedi egyetem tanára mesélt is arról a korszakról, amikor ezeken a gépeken dolgoztak. Akkoriban a látogatók többsége még nem is született meg :-). Ebben a teremben voltak a kipróbálható játékgépek, ezekre a közönség gyorsan

rá is vetette magát. Mi is lenyomtunk Elmerikkel és Tegzével pár Pong-partit egy Videoton gyártmányú TV-játékon.

A másik teremben rengeteg régi gépet tekinthettünk meg, de ezeket csak nézni lehetett, kipróbálásukra (érthető módon) nem volt lehetőség. Megint csak kellemes emlékeket idéztek a Commodore, Sinclair és társaik által gyártott gépek, és a rengeteg „kvarcjáték”. Gyerekkorunkban örültünk volna annak, ha birtokosai lehettünk volna ilyen ketyeréknek, most pedig az emberek többsége a szemét kategóriájába sorolja ezeket a technikatörténeti érdekességeket. Váltottunk pár szót Szakács Gáborral, a gyűjtemény tulajdonosával, aki mesélt arról, hogy hogyan lehet beszerezni az ilyen cuccokat: Vatera, ismerősök, lomtanítás stb.

Úgy délig csodáltuk ezt a nagyszerű kiállítást, azután hazaindultunk. Köszönet illeti a szervezőket, hogy elhozták Szegedre ezt a ritka gyűjteményt, és személyesen nagyon örülök, hogy lehetőségem volt megtekinteni. A következő látogatást a közeljövőben az Informatika Történeti Múzeumba szeretnénk megszervezni, remélem, minél hamarabb sor kerül majd rá.

A Délmagyar.hu is készített egy cikket, melyet itt érthettek el: www.delmagyar.hu/tech/konzolok_a_multbol_-_retrotarlat_szegeden/2182861/

Van egy videó is; a telexen gépelő szakállas ember én vagyok, továbbá Elmerik és Tegze is feltűnik néhány helyen. :-). **További infó:** <http://retrocomputer.uw.hu>

Kapitány

Resident Evil: Afterlife – Zombik a negyedik hatványon

A film

Nem csak a zenei anyag, hanem a film is Tokióban indít, nem sokkal a T-vírus elszabadulása után. Zsúfolt esti utca, zuhogó eső, egy ártatlannak tetsző fiatal lány... a többit sem kell elképzelni, elég megnézni a Resident Evil: Afterlife első jelenetét. Aztán ugrunk egyet a „jelenbe”, ám a helyszín ugyanaz marad, s kiderül – mint az várható volt –, hogy bizony Tokio sem mentes az Umbrella Corporation föld alatti létesítményeitől.

Határozottan látványosra sikerült ez a rész is, jól megkomponált, izgalmas, pergő akciójelenetekkel. S akárcsak a zenében, a filmben is több helyen felfedezhetők mátrixos effektek. A történet bonyolódik, Alice tovább harcol az Umbrella ellen, ám ez utóbbiak sem tétlenkednek. A harmadik rész vége alapján lehetett rá számítani, hogy Alicenek akadnak majd segítői, s ez az első néhány jelenetben be is igazolódik. A későbbiek során azonban – bár nem marad magára – mégis egyedülivé válik.

Bár a zombik most némileg kevesebb szerepet kapnak, azért van belőlük bőven, és bizony ők is fejlődtek némileg. Sőt, kaptak egy „vezetőt” is, akit csak baltásembernek hívnak. Az ő szerepét én személy szerint ugyan nem értettem, ám a második résztől kezdve minden RE filmben volt egy nagyon nehezen legyőzhető mutáns zombi vagy valami lény. Gondolom ezt a szerepet szánták a baltásembernek is.

Ugyan az eredeti számítógépes játékokhoz megint nem sok köze van a filmnek, ám ez véleményem szerint egyáltalán nem baj. A film – az első résztől kezdve – önálló, hiszen egy másik szálon mutatja be a történeteket, mintegy kiegészítve a játékot. Véleményem szerint, akinek tetszettek az eddigi részek, azoknak ez is emészthető lesz.

Hangulatilag kicsit összemosták az első három részt, megtalálható benne az első klauztrófiás, paranoiás, a második rész akciódús és a harmadik rész apokaliptikus miliője. Mindez olyan mértékben és elegyenben, ami több meglepetést is tartogat.

A film végén pedig érdemes odafigyelni a stáblistára is, mert a készítő határozott ígéretet tesznek a folytatásra...

A zene

A negyvenhárom perc kellemes, indusztriális, techno jellegű, metálba hajló aláfestőzenét a Tomandandy nevű formáció kreálta. Mint ma már szinte minden hálívüdi produkció esetében, itt is megkerülhetetlen a magyar vonatkozás. A Tomandandy egyik tagja ugyanis vélhetően magyar származású. Hogy Thomas Hajdu vagy Andy Milburn az, azt az olvasóra bízom. Mindenesetre határozottan kellemes zenét szereztek a túlélőhorror-ciklus negyedik részéhez, a Resident Evil: Afterlife-hoz.

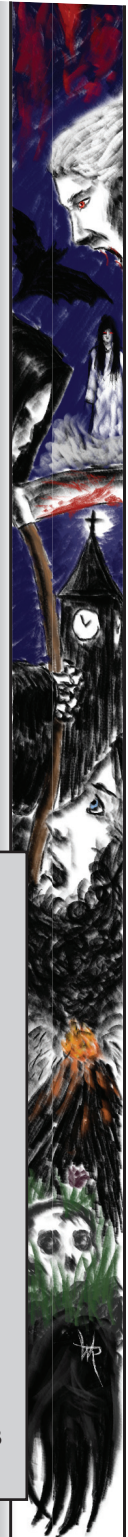
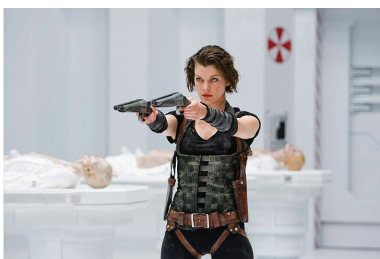
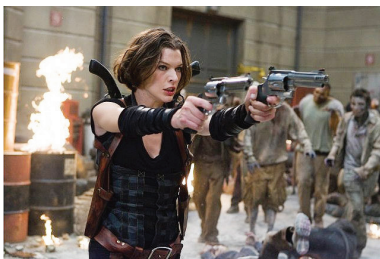
A film még nem jutott el a nagyközönséghez, mikor a zenei anyag már hozzáférhető volt, s meg kell mondjam, már önmagában is nagyon hatásos élményt nyújt. A sebessége mind a húsz szám alatt kellemes, középtempós, több helyen már-már atmoszférikus, szinte ambient jellegűt ölt. Az egyik feltűnő elem, amit sokszor hallhatunk az egész albumon, a melankólikus / dallamos torzított gitárhang, biomechanikus ritmusokkal megspékelve, kiemelkedő módon megkomponálva. A számok hossza átlagosan 2 perc, szóval nem olyan hosszúak, hogy igazán bele lehessen mélyülni. Több csak afféle jól kidolgozott zenei témának tűnik (pl.: a Damage, az Exit, a Discovery vagy a Party), ám bizonyára ezeknek a filmben van inkább szerepük.

Hallgatása során több helyen emlékeztethet pl. Rob Dougan munkáira (Mátrix filmek), valamint élvezetes perceket nyújthat a The Crystal Method vagy a Front Line Assembly zenekarokat kedvelőknek, de akár a trip-hop és cyberpunk zenei irányzatok szerelmeseinek is.

Az albumot Tokyo-ban kezdjük, lágyan induló, de annál jobban bekeményítő ipari muzsikával. Igen jól megteremt a kellő hangulatot, a közepe felé paranoiddá válik, szinte érzi az ember a sarkában loholó, nyakába lihegő zombikat. A Cutting visszaidézi az első film zenei hangulatát – bár többek véleménye szerint a Marilyn Manson komponálta zenei témák utolérhetetlenek. A Twins olyan hatást kelt, mintha egy üldözési / akciójelenet peregne a szemünk előtt. Kiemelném még az Arcadia-t, amelyre kellemesen el lehet lazulni, hogy még ugyanabban a számban befogadhatunk a rettentő iszonyatot.

Összességében egy egyszerű albumot / filmzenét hozott össze a Tomandandy formáció, amelyet nem csak szimpla zenehallgatáshoz tudok ajánlani, hanem akár horror, cyberpunk szerepjáték partik háttérzenéjeként, sőt, íráshoz is igazán inspiráló.

Jimmy Cartwright

Tracklista:

1. Tokyo - 4:32
 2. Umbrella - 1:20
 3. Damage - 1:02
 4. Cutting - 1:12
 5. Twins - 1:47
 6. Exit - 0:47
 7. Far - 1:07
 8. Flying - 1:58
 9. Memory - 3:17
 10. Los Angeles - 2:09
 11. Binoculars - 2:53
 12. Prison - 1:58
 13. Discovery - 1:10
 14. Hatchet - 1:23
 15. AxeMan - 3:07
 16. Arcadia - 4:21
 17. Up - 1:39
 18. Party - 0:54
 19. Promise - 2:12
 20. Resident Evil Suite - 4:33
- Teljes játékidő - 43:21

Kreatív Írásműhely

Gyenge István "Nicola" rovata
Az írás nem szakma, hanem életforma

9. téma: Meg lehet tanulni jól írni?

A címben szereplő kérdőjelet talán helyesebb lenne felkiáltójelel változtatni, ez talán adna némi biztatást a magukban kételkedőknek. Mert mint megbizonyosodtam, a legtöbb kezdő bizonytalansággal küszködik, és szeretné, hogy valahol valaki által megmérítettessék. Ennek azonban nincs megfelelő, hiteles fóruma, ezért azután egyre másra alakulnak az internetes fórumok, levelezőlisták, ahol jobb híján egymás műveit ajnározzák. De hát ez csak amolyan vak vezet világtalant megoldás.

(Az előző gyakorlatnál jobbnak gondolom azt, amit magam gyakorlok - remélem jó néhányatok épülésére és fejlődésére - hogy ebben az ingyenes hírlevél-sorozatban, majd hamarosan elkészülő e-bookomban, és erre alapozó, ám bővített tartalmú előadásaimban - nyújtok segítséget a kezdő, törekvő, kitörni akaró író társaimnak.)

Az egyik izraeli magyar irodalmi barátom évek óta próbálja „eladni” igen csaki jó regényeit (segítségképpen beajánlottam jelenlegi kiadómnak is), ez idáig azonban csak az elektronikus könyvtárig jutott.

Eme kis bevezető után térjünk rá témánkra, erre a kérdőjeles-felkiáltójeles felhívásra, hogy tudniillik meg lehet-e tanulni az írás művészetét? Bizony lehet, sőt kívánatos lenne minden épkezláb embernek elsajátítani ebből annyit, hogy pallérozottan ki tudja fejteni magát úgy szóban, mint írásban.

Ahogy már említettem, meglehetősen szavahihető emberek szerint az írás művészete 80%-ban mesterség, vagyis ilyenformán tanulható. Megkíván persze bizonyos tulajdonságokat, készségeket, amelyeket kellő színvonalra kell fejleszteni, de ez csupán az eltökélt, kitartó munkán múlik.

Tulajdonképpen nem is tanácsolhatok egyebet, mint az előző levélben, vagyis **olvass, olvass, és írj!**

Meg kell ugyan szerezni a mesterség fogásait, be kell rendezned azt a bizonyos „szerszámosládát”, amiről S. King is ír, de ez sem megoldhatatlan feladat.

Írj, aztán írd át, majd újra és újra mindaddig, amíg elégedett nem leszel vele. (Vagy dobd el, és kezdj valami mást.) Meglátod, ha az irodalommal szembeni kellő alázattal és egészséges önkritikával szemléled az írásodat, mindez menni fog.

Igen sokan, és itt főként a lírikusokra gondolok, nehezen, vagy egyáltalán nem gyakorolnak kritikát saját műveikkel szemben. A mástól érkező kritikák megjegyzéseket pedig szinte személyük elleni merényletnek tekintik.

Egy kellemes modorú, kedves, kissé bogaras kollégámról kiderült, hogy verselget. Amolyan alkalmi költő volt, nőnapra, ünnepekre, családi eseményekre írt kéréstlen versikéket. Valamilyen okból bizalma volt hozzám, ezért egy alkalommal letette asztalra verseinek kézírásos halmazát, mondanék véleményt róla. Elolvastam néhányat. Ritmuszavar, kínrímek, bicegő sorok. Mit is mondhattam volna? Nem volt szívem közölni az igazságot, hát csak hümmögtem. Folytassa, mondtam, és olvasson sokat, jó verseket.

Az persze természetes, hogy minden alkotónak több-kevesebb kinnal szült, kedves gyermeke összes írása. Szereti őket, és ragaszkodik hozzájuk, hiszen lelkéből születtek. Am, ahogy már említettem, a saját érdekünkben meg kell szereznünk az egészséges önkritika képességét. Meg kell tanulnunk felismerni a hibákat, a pongyolaságot, az irodalmiatlan megoldásokat. És persze tudnunk kell azt is, ha jót írtunk. Egyszóval meg kell tudnunk különböztetni az oscút a bűzától. Hogyan tudjuk ezt elérni? Megint csak azt tudom mondani - ki tudja hányadszor - hogy olvasni kell, sokat, és jó irodalmat (is)!

Tekintettel arra, hogy az írás ugyebár magányos foglalkozás, az alkotók - főként kezdetben - szeretnék megbizonyosodni, jó-e az, amit csinálnak? Kell tehát valamiféle kontroll, vélemény, ami bizonyosságot ad, de legalábbis eligazít saját értékrendünkben. Válassz hát egy (vagy több) olyan személyt, akinek bízol az ítéletében, akinek el tudod fogadni a véleményét. (Nem igazán jó

hozzád hasonló, saját bizonytalanságában ténfergő társra bízni a véleménynyilvánítást.) És még valami, ami fontos. Mielőtt átadod valakinek véleményt kérve a művedet, legalább egyszer **nézd át!** Saját kritikái szűrődön fusson át az írás, és ahol kell, **korrigálj, javíts!**

Amikor úgy gondolsz, hogy készen vagy vele, tudomásul kell vened, hogy már nem a te személyes ügyed, hanem mindenkié. Bárki olvashatja, ilyen-olyan véleményt mondhat róla. (Mert ugye, ha egyszer kész, akkor a megjelentetésre gondolsz.)

Az írással szituációkból születő, emocionális töltéssel rendelkező gondolatainkat vetjük papírra. A papírnak, mint közvetítő közegnek át kell tudni adni azokat az érzelmeinket az olvasónak, amelyekből bennünk születtek. És erre nincs más eszközünk, mint a szavaink. A szavaink, amelyeket fűzérbe szedünk, különféle nyelvtani machinációkkal elérjük, hogy azt a megfoghatatlan valamit, a témával kapcsolatos érzelmeinket, hangulatainkat közvetíteni tudja. Röviden hát ennyi lenne, amit meg kell tanulnunk. De mindenki tudja, aki írással foglalkozik, hogy ez nagyon is bonyolult.

Ahhoz, hogy valaki jól írjon, többnyire **kifinomult gondolkodás** kell. De hát mit jelent ez? Nagyon sok mindent, olyasmiket, amik ráadásul egymással kapcsolatban vannak, összefonódnak, ötvöződnek. De semmi esetre sem jelent kényeskedést, affektálást, erőltetett és keresett kifejezések halmazát, már ami az eredményt illeti. Az iskolai dolgozatok színvonalán nem lehet irodalmat csinálni.

Hogyan tehetünk szert ilyesfajta gondolkodásra? Amennyiben előéletünkől - családi, iskolai környezetünkől, neveltetésünkől, alapvető gondolkodásmódunkból és sokféle tanulmányainkból - adódik ez, akkor nincs mitől félni. Ha nem rendelkezünk ezzel, akkor viszont jóval nehezebb a helyzet. Meg kellene szereznünk valamit, aminek talán - jó esetben - az alapok alapjaival rendelkezünk csupán. Nehéz feladat, komoly, kemény és kitartó munkával - talán - sikerül. (Ennek a munkának részleteivel az e-book-ban foglalkozom.)

Akiben pedig még nyomokban sincs meg az, amiről beszélünk, azzal nem tudunk mit kezdeni. Más „szakmát” kell választania.

A prózai írások gondolati alapegységei a **bekezdések** (lírikusoknál ezek lehetnek a versszakok). A történet, vagy hangulatot tekintve ez valóban így is van. (A könnyen olvasható, könnyed - és jó - írások ránézésre megmutatják magukat: tele vannak rövid bekezdésekkel. Persze ez nem azt jelenti, hogy a terjedelmesebb fejezetekkel (bekezdésekkel) rendelkező írások kevésbé jók lennének, csupán nehezebben olvashatók. Többnyire értékezesekben, tudományos munkákban találunk ilyeneket.)

Összefoglalva témánkat, mármint hogy meg lehet-e tanulni jól írni, a válasz: igen. (Ez bizonyára mindenki előtt világossá vált az eddigiekből.) Igaz, fel kell vértéznünk magunkat a szakma fegyvertárával, tudatosan kell ügyelnünk, törekednünk fejlődésünkre az írásművészet területén. (Gondoljatok arra, hogy pl. egy festőnek - még a legnagyobbaknak is - mennyit kell tanulnia, amíg mesterségének művészi fokára jut.) És az írás nem kevésbé bonyolult a festészetnél.

10. téma: Hogyan kell jól írni?

Ha most valaki azt gondolja, hogy receptet tudok adni - vagy bárki más tudna - a kérdésre, az téved. Csalódtatok? Pedig nem kellene. A helyzet ugyanis nem ennyire kegyetlen.

Olyan kérdés ez, mintha valaki receptet kérne arra, hogyan lehet jól élni. Ugye, hogy nincs recept. Vannak mutatói a „jól élésnek”, kinek-kinek más és más paraméterek jelzik ezt, de a mindenkire érvényes jelzők csak általánosak lehetnek: légy elégedett, légy boldog, légy gondoktól mentes, légy egészséges stb. Na, de hogyan? Erre aztán szintén csak általánoságok, esetleg példák vannak. (És még valami. A tanfolyamok, előadások, netán írói mesterkurzusok hatására nem a „nemírókból” lesznek írók, hanem a már írók válhatnak jobb írókká.)

Szerencsénkre, ahogy már szó volt róla, az írói tevékenység is nagyrészt szakma, azaz megvannak a jevei a jó mestermunkának. Vannak eszközök, amikből építkezünk, mint a kőművesnek a téglák és a malter. Am, hogy ennél a példánál maradjak, azt, hogy két réteg téglák közé mennyi malter kell, azt hiszem, nem tanítják. Azt már „érezni” kell. Ahogy S. King mondja: A jó írás azt jelenti, hogy jól választjuk meg a használni kívánt eszközöket. (Mint ahogy jó kézműves munkát is csak jó szerszámokkal lehet előállítani.)

Nagyon egyszerűen elintézhethetném a címbéli kérdést, ha azt mondom, írj úgy, ahogy a nagyok! Vagy konkrétan: légy érdekes, őszinte, olvasmányos, gördülékeny, esetleg meghökkenítő, vagy netán furcsa az alkotásaidban. De akkor még mindig fennáll a hogyan kérdés.

Megfoghathatnánk a dolgot a másik végéről is, vagyis, hogy milyen ne legyen. Ne légy dagályos, ömlengő, édeskésen szirupos, ne légy tudálékos, mesterkelt, esetleg kioktató, lehangoló, okoskodó stb. Ha a két oldalról szűkítjük a hogyan-témát, lassan körvonalazódik, milyennek is kellene lennie a jó írásnak.

Ha vannak profi írók (márpedig vannak), akkor azok sohasem attól profik, hogy sugallatok hatására hetente egy zseniális művet írnak, hanem attól, hogy tudják, egy jó szöveg mitől lesz jobb. (Talán említettem már Adyt, aki hazarohant egy eszébe jutott jelző miatt a párizsi utcáról a szállodába.)

Hogy meg tudd ítélni, mitől jó egy írás, először is jó ízléssel kell rendelkezned (vagy elfogadnod számodra hiteles, nálad jobb ízlésű emberek véleményét). S ha szert teszel jó írásokra, boncolgasd a textúrát. Ne nyugodj addig, amíg ki nem derítetted, mitől jó? Mi az, amitől jobb, mint az enyém? Amikor pedig megtalálod a választ, már tudod is, mi az, amit utánozni kell. Utánozni, mert ez jó iskola, jó gyakorlat.

Felmerül persze, az is, vajon vannak-e szabályok arra vonatkozóan, milyen legyen a jó írás, hogy legalább „emészthető” legyen? Vannak. És alább fel is sorolom ezeket.

- **ne használj elcsépelet kifejezéseket, frázisokat, jelzőket** (hacsak nem éppen karikírozni akarsz velük egy szereplőt)
- **ne használj szlenget** (megj. mint fentebb)

(Ide sorolom a mára sajnálatos módon elterjedt téves használatú modoros kifejezéseket, jelzőket, határozókat is: „hat óra magaságában”, „óriásra megtetszett”, „baromi jó” és egyéb borzadályokat.)

- **légy tömör, amennyire csak lehet**

(Ezzel kapcsolatban még egyfajta szabályt is megfogalmaznak. Amit leírsz, az csupán az első változat. Némi „pihentetés” után előveszed, átolvasod, és itt-ott átírod. És húzol, vagyis törölsz belőle. Képlet: második változat = első változat - 10%. Meglátod jobb lesz, fesesebb, gördülékenyebb.)

- **mondatszerkesztésed legyen minél egyszerűbb, a célnak megfelelő**

(Kerüld a barokkos cirádákat, a túldíszítést, a többszörözött jelzőket, és ne próbálj mindent felsőfokon kifejezni.)

- **legyen ritmusa a textusnak!** Ez azt jelenti, hogy a prózai írásban váltakozzanak a rövidebb- hosszabb bekezdések, azon belül pedig a mondatok. Rendkívül fárasztó olvasni hosszú, cirkalmas (netán barokkos) körmondatok egymásutánját. Ha valami miatt mégis így írunk, oldjuk ezeket egy-egy rövid mondattal, párbeszédre rövid válasszal. (Párbeszédben egyébként is óvakodjunk a féloldalmi hosszú megszólalástól. Ez már szónoklat-számba megy.)

Főként pedig kezdőknek javaslom a következő gyakorlatot. Utánozz valakit, ahogy erre már utaltam az előbbieken. Válassz ki egyet a kedvenc íróid közül, akinek témaválasztása, kifejezőmódja, szóhasználata, meseszövege kedvedre való, és **utánozd!** Csak hasznodra válik, ha egy ismert és kedvelt stílust utánozol. Ne félj, idővel – esetleg – majd másokat is utánozol, szóhasználatod, szerkesztési módod arzenálja bővül, és végül magát az utánozást kinöved, mint egy régi ruhadarabot. De az ezzel töltött idő nem haszontalanul múlik el, ha jól választottál, s a legjobb mesterektől tanultál. (A „nagyok” is így csinálták ezt pályájuk elején, vannak, akik minden további nélkül bevállalják.)

A jó választáshoz azonban elengedhetetlenül fontos, hogy **olvasd, olvasd, és csak aztán írd!**

Miért mondom ezt újra meg újra? Mert ahhoz, hogy elsőre is elfogadható művet alkoss, mindenképpen **szükséged van a kifejezőképesség** egyfajta **minimumára**. Vagyis, nagyon egyszerűen, kellő gazdagságú szóincsre van szükséged. E nélkül nem lehet alkotni! Ezt pedig csak olvasással bővítheted. (Talán már lassan unalmassá is válik, hogy állandóan az olvasás fontosságát emlegetem, de ez valóban alapvető.)

Amikor pedig írni kezdesz, próbáld alkalmazni az eddigieket. Ráhangolod magad a témára (emocionális töltés), elképzeled a helyszínt, beleéled magad a történet hangulatába, látod a szereplőket, akik körülötted keringenek, lebegnek, és beszélnek, gesztikulálnak, sírnak, nevetnek szerepük szerint. Elméd játéka mindez, de megteremtetted őket, és már majdhogyan nem önálló életet élnek. És ekkor leírod mindazt, amit mondanak, ahogy viselkednek, amiket cselekednek. Ekkor már szinte gyerekjáték az egész. Írsz, csak írsz, és ez valamilyen csodálatos dolog, egyfajta mákony, ami megigéz. Teremtettél egy világot!

Ez az állapot lehet, hogy csak percekig tart, de eltarthat órákig is. Minél gyakrabban próbálsz eljutni ebbe a „kegyelmi állapotba”, annál könnyebben fog menni, és tapasztalat szerint egyre tovább tart.

Ne felejtse azonban, hogy **az írás magányos műfaj!** Csukott ajtó, és nyugalmas, zavarmentes környezet szükséges hozzá. (Bizonyára hallottál alkotóházakról (Szigliget, Szentendre), amik kivétel nélkül zavartalan környezetben létesülnek.) Valamikor a szüléshez hasonlították, tekintve, hogy az alkotás is egyfajta vajúdással jár, de ez csupán az új dolog születésére vonatkozik. Minden esetre befelé fordulást, elmélyülést igényel, hogy bensőnkől ki tudjuk bányászni, és gondolataink halmazából kellő formába tudjuk önteni mondandónkat.

Persze legtöbbszörünknek nincs lehetősége elvonulni a világ zajától, függetlenné válni a környezetünktől. De még ekkor is megmaradnak az éjszaka órái. Csendesek, magányosak, pontosan, amire nekünk szükségünk van. A ráhangolódást pedig segítheti akár egy témához illő háttérzene (éjszaka persze fejhallgatóval), kinek-kinek ingere szerint. Néha magam is alkalmazom.

Csak érintőlegesen jegyzem meg az alábbiakat.

Vannak, akik úgy vélekednek, a sikerhez – hiszen az alkotó író is vágyik a sikerre, mint egy zenész vagy festő – tehát a sikerhez, mondják, név kell. Van is némi igazuk, hiszen a név szinte eladja a művet. Ám ez nem teljesen igaz. Például a Carmina Burana világsikere alig emelt valamit Orff többi, kevésbé játszott művének sikerén. Mascagni és Leoncavallo műveit sem vitte sikerre a Parasztszecsület és a Bajazzó óriási népszerűsége. Azaz a névvel csak ideig-óráig lehet zsonglörösködni: a névhez mű is kell, jó mű.

(Ennek látszólag ellentmond az a látszat, mennyire kelendők egyes média-személyiségek könyvei, amit a szerzőjük nevéért vesznek meg. Ám ritkán van közöttük olyan, aki kettőt vagy többet meg tud jelentetni.)

Manapság gyakran megelőzi a név a MŰVET. „Csináld magadnak nevet, és meglátod, sikere lesz a műveidnek is” – szól az íratlan, suttogott szabály. És mi kell a névhez? Egy kis misztika, sok reklám, ismertség, a korizlés kielégítése, a kritika megszervezése stb. (És semmi sem abból, ami a művet művészivé varázsolja.) Ezen a téren mesteri fokra tornászta fel magát a modern művészkedés. Mert bizony sokszor csak művészkedés és nem művészet, ami eljut a közönséghez.

A modern gondolkodás hisz az emberek manipulálhatóságában. Van is rá oka, de gyakorta nem veszi tudomásul, hogy a gondolkodó ember csodálatos lény, előbb-utóbb rájön, hogy rászédtek. És akkor jaj a rászédőknek; szemünk láttára hull ki a nagy dérről-dúrral beharangozott művek, művészek egész sora. (Emlékszem, jó 35-40 évvel ezelőtt érettségi tétel volt Csingiz Ajtmatovnak A versenylő halála című kisregénye. A szocialista kultúrpolitika tette „nálunk világhírűvé” az író. A mű olyan, amire azt szoktuk mondani: tizenkettő belőle egy tucat, vagyis tucatáru. Ma már talán senki sem emlékszik erre az íróra. Hát ennyit a hírnévről.)

Próbáljunk hát, akarjunk jól írni legjobb tudásunk szerint!

Ehhez kívánok mindenkinek sok-sok erőt és türelmet.

Hamarosan a Tehenészet honlapon...

<http://tehenesztet.uw.hu>

